

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 97

Het geheim van den gouden sleutel

10 cents.
België 25 Centimes

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

In de club „Antiqua”.

Het was een koude Februari-avond in Londen. Het natte, glibberige asphalt zag er bijna zwart uit. Te vergeefs trachtte het zwakke licht der straatlantaarns door de duisternis heen te dringen; over de Theems hingen dichte nevelen.

Een fijne motregen viel gestadig neer en drong door de kleeren der voetgangers.

Maar uit de villa van Lord Edward Lister bescheen het zachte elektrische licht de donkere Park Road bij Regents Park.

Het inwendige van het niet zeer groote, maar zeer fraai ingerichte huis van den gentleman-inbreker, die, hoewel hij een nazaat was van het eertijds beroemde geslacht der Listers, den naam voerde van John Raffles, welke hij had aangenomen als nom de guerre, om daaronder al de daden te bedrijven, welke in deze serie verhalen worden opgeteekend, wij zeggen, het inwendige van dit huis vormde een opvallend, maar prettig contrast met de somberheid, natheid en guurheid buiten.

Raffles 97.

„Was het buiten, wat de Engelschman noemt, nasty weather”, binnen was het „cosy” en de bewoners van het huis waardeerden dit dan ook blijkbaar zeer.

Raffles en zijn secretaris en trouwe helper Charles Brand zaten in de smaakvol gemeubileerde eetzaal tegenover elkaar aan het souper.

De oude kamerdienaar Gaston had juist het eetvervies weggehaald. Hij stak nu het spirituslichtje onder den theepot aan, zette fijne Chineesche kopjes, een suikerpot en melkkannetje op tafel, en ging toen stilletjes heen.

De heeren zaten zwijsend tegenover elkander.

Het zingend geluid van den ketel, die op de theestof stond, was het eenige geluid, dat de stilte verbrak.

Beiden waren in gepeins verzonken. Waaraan dachten zij?

Wat Raffles betrof, was dit zeer moeilijk te zeggen, want zijn gelaat was als altijd een dichtgeslagen boek, waarin niemand kon le-

zen. De fraaie, regelmatige trekken stonden strak en zijn oog scheen ongeziene dingen te zien.

Dacht hij misschien aan hetgeen achter hem lag? Aan al de daden, die hij bedreven had?

Had hij misschien evenals kapitein Nemo van de „Nautilus” in het wereldberoemde boek 20.000 mijlen onder zee van den beroemden schrijver Jules Verne, berouw van hetgeen hij bedreven had?

Waarschijnlijk niet. Want, al was het gedrag van den kapitein Nemo aan boord van zijn geheimzinnige duikboot alleszins te verklaren, het waren dan toch daden van weloverdachte en koelbloedige wraak, die hij bedreef, terwijl de daden van Raffles misschien wel even koelbloedig werden bedreven, maar steeds een edel motief tot drijfveer hadden.

Raffles behoefde geen spijt te hebben van de daden, die hij bedreven had. Alles wat hij deed was, het menschenlijke recht zijn loop te laten hebben in tegenstelling met de geschreven en figurerende wetten, welke vaak daar dwars tegen in druischen.

Raffles was niet tevreden met de bestaande wetten. Zij lieten hem te veel schuilplaatsen voor den waren en grooten misdadiger, die het zoo slim weet aan te leggen, dat hij aan de wrekende hand van de justitie ontglipt, terwijl de kleine boosdoeners, die naar verhouding veel minder op hun geweten hebben, onherroepelijk worden gevangen.

Raffles nu, had zich tot taak gesteld ook die groote misdadigers te straffen; kon dit niet geschieden door de wet, welnu dan nam hij die taak op zich en zorgde er voor dat deze heeren een lesje kregen, dat hen gewoonlijk jaren lang heugde en gewoonlijk voor goed de lust ontnam zich weer met dergelijke practijken op te houden.

Maar het gebeurde ook vaak, dat Raffles uit een zekere soort speelschheid of ook wel met het doel zijn kasmiddelen aan te vullen zich eens bezig hield met rijke nietsnutters, die vaak niet beter wisten te doen dan het geld dat zij bijeen gewoekerd hadden met handen vol uit te geven aan allerlei onnutte dingen, iets, dat in de oogen van Raffles een gruwel was.

Hij redeneerde zoo: Ik geef iedereen het zijne en zorg, dat het geld, dat de een te veel heeft ook voor een deel in handen komt van den ander, die te weinig heeft. Dat kost geld. Mijn werk vergt evengoed onkosten als dat van een winkelier of koopman. Zorg ik dus, dat ik mijn zaak gaande kan houden door nu en dan wat geld af te nemen van anderen, die

het verspillen, dan doe ik daarmee een goed werk, want, moet ik het uit gebrek aan middelen staken, dan profiteert daar den grooten misdadiger van.

Ofschoon het niet met zekerheid te zeggen is, was het zeer waarschijnlijk, dat Raffles, die wegens zijn onvindbaarheid door de politie de Groote Onbekende werd genoemd, aan dit alles dacht, want nu en dan kwam een flauw glimlachje zijn strakke trekken verhelderen.

Geheel werktuigelijk rookte hij de eene sigaret na de andere en staarde kalm en rustig de kringelende rookwolkjes, die hij naar het plafond blies, na.

Eindelijk haalde de Groote Onbekende zijn met diamanten bezet horloge te voorschijn, liet het deksel openspringen en keek op de wijzerplaat.

Daarna stak hij den kostbaren chronometer weer in zijn zak.

„Ik geloof, Charly,” zei hij toen, „dat het zoo zachtjes aan tijd wordt om mij gereed te maken. Het is bijna negen uur.”

De jonge secretaris had zeker over aangename dingen nagedacht, want toen hij opkeek, bespeurde men een lachje op zijn gezicht.

Maar dit lachje verdween spoedig weer. „Het is jammer, dat je weg moet, Edward!” gaf hij ten antwoord, „en ik had mij er reeds zoo op verheugd, dezen ganschen langen avond met jou alleen vertrouwelijk samen te kunnen zijn.”

De Groote Onbekende mikte lachend de asch van zijn sigaret in den haard en antwoordde:

„Aan een avond, zooals jij je had voorgesteld, zijn aantrekkelijkheden verbonden, die ik naar waarde weet te schatten, Charly.

„Maar ik bedacht zoeven, onder het rooken, dat het wel goed zou zijn als ik mij weer eens in de club „Antiqua” liet zien; ik ben daar in de laatste acht dagen niet geweest.”

Brand stond op, keek zijn vriend aan en zei: „Zeg eens, Edward, welke nieuwe relaties heb je in den laatsten tijd weer aangeknoopt? Ik moet bekennen, dat ik nog nooit iets van de club „Antiqua” gehoord heb.”

Langzaam schonk Lord Lister de beide kopjes vol, schoof een er van naar zijn jongen secretaris, en bediende zich van suiker.

„Ik neem je de onbekendheid met deze club niet kwalijk, beste jongen,” zei hij, „want dergelijke vereenigingen hechten er gewoonlijk weinig waarde aan om onder het publiek bekend te worden.

„De club „Antiqua” is, zooals haar naam

reeds aanwijst, een vereeniging voor het verzamelen van oudheden."

De jonge secretaris scheen door deze verklaring een weinig verrast. Hij had klaarblijkelijk iets geheimzinnigs verwacht.

"Een club van verzamelaars van oudheden?" vroeg hij ietwat verbaasd. „Ja... maar... Edward, ik begrijp niet recht, waarom je daarvan lid bent geworden."

"Omdat het mij er om te doen is," klonk het antwoord, „nieuw studiemateriaal te verzamelen over de ongelooflijke domheid en lichtgeloovigheid mijner medemenschen", antwoordde de Groote Onbekende.

Maar dit antwoord scheen zijn vriend niet te bevredigen en deze zei:

"Ik begrijp niet, Edward, hoe je zulk een oordeel kunt uitspreken over menschen, die smaak hebben voor de kunst van vroegere eeuwen... jij, die toch overigens zelf rechtvaardig tegenover je vijanden bent; begrijp jij niet, dat sommige menschen het grootste genot kunnen vinden in kostbare antiquiteiten? Heb jij niet ook een der vertrekken in deze villa geheel gevuld met kunstschaten uit lang vervlogen tijden?!"

Raffles knikte toestemmend en antwoordde:

"Zeker, beste Charly. Deze menschen echter onderscheiden zich in hunne domheid van de ware kunstkenner, door dat zij een dwaze verzameloede toonen voor al hetgeen hun voorkomt oud te zijn. Of het ter versiering van hunne woning geschikt is, of het waarde bezit en echt is — komt bij dergelijke lieden niet in aanmerking. De hoofdzaak is voor hen, dat het er zoo oud mogelijk uit ziet.

"Zodoende vullen zij hun huizen meestal met allerlei voorwerpen, die de lachspieren van den kenner in beweging brengen.

"Onze waarde vriend, mijnheer de hoofdinspecteur van politie Phileas Baxter van Scotland-Yard, is ook lid van de club „Antiqua". Op geen enkele vergadering der clubleden ontbreekt hij."

Brand, die juist zijn kopje had leeggedronken, zette dat van verbazing zoo hard op de tafel, dat het bijna brak.

"Baxter — is — — maar Edward, nu houdt je mij toch voor den gek!" riep hij uit.

"Nee, daar denk ik niet aan, my boy," hernam Raffles. „Hij is bijna reeds zoo lang lid als ik en ik verheug er mij over, te kunnen verklaren, dat hij mij van af den eersten dag allerlei bewijzen van vriendschap heeft gegeven."

De jonge secretaris keek nog meer verwon-

derd op. „Baxter weer de vriend van Raffles — dan zal de wereld wel spoedig vergaan!" meende hij.

"Maar zeg mij toch, Edward," zei hij, „hoe is die ongeluksvogel lid geworden van een antiquiteiten-verzamelaars-club?"

"Dat is een vreemde geschiedenis, mijn jongen," antwoordde Raffles, „het gebeurde op de volgende wijze:

"De hoofd-inspecteur van politie heeft van een oud-tante, die hij persoonlijk nooit gekend heeft, eenige kamers vol oude, maar waarde-looze meubelen geërfd.

"Ter gelegenheid van een diefstal, dien hij moest onderzoeken, leerde hij, kort nadat hij de erfenis ontvangen had, een der leden van „Antiqua" kennen.

"Deze gentleman bezocht den hoofd-inspecteur van Scotland Yard eens in zijn particuliere woning, zag den ouden rommel en kocht dien van den dikken Baxter voor zulke hooge prijzen, dat deze uit blijdschap dadelijk besloot lid van de club te worden.

"Zooals ik reeds gezegd heb, werd hij lid ongeveer tegelijk met mij.

"Van af dien tijd ben ik met Baxter zeer bevriend geworden. Hij beschouwt mij als een deskundige.

"Men kent mij in de club onder den naam van den Schotschen lord Mac Lewles. In de laatste clubvergadering wilde men mij in het bestuur hebben en de post van penningmeester opdragen.

"Maar zooals je wel denken kunt, wees ik deze eervolle post beleefd van de hand, want ik ben niet van plan, om met deze lieden in intieme relaties te treden."

Brand knikte nadenkend met het hoofd.

"Ja, ja," zei hij ten slotte, „dat kan ik mij volkomen indenken.

"Maar ik stel mij voor, dat een avond in gezelschap met deze lieden toch wel aardig moet zijn, Edward. Vooral jou innige vriendschap met den dwazen hoofd-inspecteur van politie moet de moeite waard zijn om er een avond aan op te offeren."

John Raffles stond op en zei tot Brand:

"Als deze bende je zooveel belang inboezemt, dan vind ik het 't beste, dat je hedenavond een paar uur met mij naar de club gaat. Je moet er natuurlijk niets bij verzuimen."

Brand was zeer ingenomen met het voorstel van zijn vriend en meester, want het was voor hem altijd een feest, als de Groote Onbekende zich bereid verklaarde, hem mede te nemen.

"Als je maar eenige oogenblikken geduld

hebt, Edward," zei hij, „dan ga ik even andere kleeren aantrekken."

„All right", gaf lord Lister ten antwoord, en riep zijn ouden kamerdienaar Gaston toe, hem zijn pels en hoed te brengen.

Daarna begaf hij zich naar de huistelefoon, schakelde zich in op de garage, die achter in den tuin, naast het groote tuinhuis was gelegen en belde zijn chauffeur op.

Weldra kreeg hij antwoord en hij zei:

„Halo, James, kom je even voor met den dichten wagen, want het sneeuwt, geloof ik, nog steeds, is het niet?"

„Jawel mylord," kreeg hij van Henderson ten antwoord.

„Goed dan," hernam Raffles. „Met den dichten wagen. Het is maar om even naar de Antiqua club te rijden, waar ik verleden week ook een paar keer heen ben geweest."

„All right, mylord," klonk het van de andere zijde van den draad terug en Raffles legde den hoorn op den haak.

Eenige cogenblikken later zag men voor de villa in de doodstille Park Road de groote, fraaie auto, waarin de beide gentlemen stapten. . . .

De club „Antiqua" was in de Winchesterstreet gevestigd, in een zeer fraai gebouw met één étage. Ook het inwendige van het gebouw was tamelijk smaakvol ingericht.

De lokalen, die het meest gebruikt werden, waren drie ineenlopende vertrekken, waarvan ieder zijn afzonderlijke bestemming had.

Uit het eerste vertrek, dat van zware eikenhouten meubelen voorzien was, kwam men in het tweede, de vergaderzaal genaamd, dat echter alléén gebruikt werd als er belangrijke vergaderingen gehouden moesten worden.

Het derde vertrek was het meest origineele.

Langs de wanden waren in dit vertrek groote vakken aangebracht, die er voor dienden om de eigendommen van de club, bestaande uit antiquiteiten uit vreemde landen en van vreemde volken, te bewaren.

Elk dezer voorwerpen droeg een afzonderlijk nummer, dat men in een catalogus kon opslaan.

In het midden van dit vertrek stond een reusachtig groote tafel, waarop de voorwerpen uitgesteld lagen, die de leden na de laatst gehouden bijeenkomst aangekocht hadden.

Ieder lid was namelijk verplicht om alle antieke voorwerpen, die in zijn bezit waren gekomen, voordat ze in den eigen huiselijken kring geplaatst mochten worden, ten toon te stellen voor de clubleden.

De voorzitter van de club moest omtrent

ieder nieuw aangekocht stuk een nadere verklaring geven.

Daardoor geleek dit vertrek veel op een groote rommelkamer of op een verkooplokaal.

Toen Raffles met zijn vriend en secretaris het gebouw in de Winchesterstreet betrad, waren de leden van de club „Antiqua" reeds allen aanwezig.

Ook hoofd-inspecteur Baxter was niet in gebreke gebleven te verschijnen.

Lord Mac Lewles werd door allen met blijdschap, maar tevens met respect begroet; want het was hem gemakkelijk gevallen, zich in den korten tijd, dat hij lid van de club was, de achting te verwerven van deze domme en eenvoudige lieden.

Alleen de hoofd-inspecteur van politie scheen geen respect te gevoelen. Hij scheen Raffles als zijn gelijke te beschouwen. Want hij snelde dadelijk naar Raffles toe en als deze niet opgepast had, had de politiemann hem in zijn armen gesloten.

Van verwondering sperde Charly Brand zijn oogen wijd open en keek de beide nieuwe boezemvrienden aan.

„Mylord," zeide Baxter, „gelukkig, dat u eindelijk gekomen zijt. U kunt niet denken, hoe ik naar u verlangd heb. Iederen avond als ik slapen ging, verheugde ik mij er weer over, dat er weer een dag voorbij was, waarop ik u niet gezien had."

„Dus ge verheugt u er over, dat ge me niet gezien hebt?" lachte Raffles.

„Neen," zei Baxter, „ik bedoel"

„Ja, wat ge bedoelt kan wel goed zijn," zei Raffles kwasi-ernstig, „maar dat hebt ge niet gezegd"

„Jawel," begon Baxter, „ik"

„Niet waar," viel Raffles hem in de rede, „iedereen heeft het kunnen hooren, dat ge gezegd hebt, dat ge u er over verheugt, dat er weer een dag om is, dat ge me niet gezien hebt. Is het niet zoo heeren?" aldus wendde hij zich tot de andere clubleden.

„Ja! Jawel! Ja zeker!" klonk het van alle kanten en dooreen.

„Ziet ge wel?" zei Raffles lachend.

„Het. . . . ziet u. . . . ik bedoel. . . . het is. . . . het was. . . . ik bedoel, dat ik blij ben, dat de dag om is, ziet u, òm is, want zoo'n dag waarop ik u niet heb gezien, is voor mij een verloren dag"

Baxter was rood geworden tot achter zijn ooren, terwijl hij daar zoo stond te hakkelen en te stamelen en haast niet uit zijn woorden kon komen.

Raffles, Brand en de anderen stonden er

lachend om heen en maakten den hoofd-inspecteur nog een beetje zenuwachtiger dan hij reeds was.

Daarbij kwam, dat hij nog al flink gebitterd had dien middag, zoodat zijn oogen zeer waterig stonden en hij zijn gedachten niet goed meer bijeen kon houden.

Raffles amuseerde zich hevig om den malen politie-beambte en klopte hem op den breeden rug.

„Ik voel dat met u, waarde vriend Baxter,” zei hij gemoedelijk, „want het is mij evenzoo gegaan. Ook ik heb de uren geteld, die nog moesten worden doorgeworsteld eer ik u weer zou ontmoeten. Zulke vriendschap doet ons den tijd vergeten, zij is onvergankelijk en houdt eeuwig stand!”

Baxter, die dien avond weer tamelijk aangeschoten was, haalde een grooten zakdoek voor den dag, snoot zijn neus alsof hij op een trompet blies, keerde zich om, keek den president van de club aan en zeide:

„Hebt u het gehoord, mr. Blackbird? Mylord heeft overeenkomstig zijn gevoelens gesproken; ja, waarde heer Blackbird, dat is nu de ware vriendschap tusschen mannen!”

De oude president, die van beroep mosterdfabrikant was, schudde het hoofd en antwoordde:

„U bent wel gelukkig, mijnheer de hoofd-inspecteur. Ik benijd u uwe vriendschap met Lord Mac Lewles!”

De chef van Scotland Yard richtte zich op, zette een arrogant gezicht en antwoordde:

„Ja en u kunt niet denken, hoeveel menschenkennis de lord bezit. Uit onze grote club van vijf-en-dertig leden heeft hij dadelijk eenigen persoon gevonden, die bij hem in aanmerking kwam om zijn vriend te worden.”

Raffles wisselde een geheimen blik van verstandhouding met Brand, die naar een in de nabijheid staande boekenkast gegaan was en de titels daarvan scheen te lezen.

De jonge secretaris moest zich bedwingen om niet in een schaterlach uit te barsten.

John Raffles, de Grootte Onbekende, de Engelsche Tijl Uilenspiegel, de schrik van Scotland Yard en tegelijkertijd die van den hoofd-inspecteur — deze zelfde John Raffles stond daar, terwijl de chef van de Londensche politie hem bijna in zijn armen drukte.

En deze hooge ambtenaar van politie te Londen, deze dikke, domme Phileas Baxter, was trotsch op de vriendschap van zijn doods-vijand, dien hij zoo dikwijls vervloekt en naar den duivel gewenscht had!

Op een wenk van lord Lister kwam Charly Brand bij hem.

„Veroorlooft mij, mijne heeren, dat ik u mr. Wood, mijn jongen particulieren secretaris, voorstel. Mr. Wood stelt zeer veel belang in de club „Antiqua”. Hij heeft verschillende reizen met mij gemaakt en kent, ofschoon hij nog jong is, bijna de geheele wereld.

Ik twijfel er niet aan of mijn secretaris zal, als u het verlangt, gaarne bereid zijn u eenige zijner avonturen te vertellen, die hij in vreemde landen heeft beleefd.

In verscheidene bewoonde en onbewoonde streken heeft hij, soms onder de grootste moeilijkheden, onderzoekingen gedaan naar overblijfselen uit vroeger eeuwen — zijn ondernemingen hebben dikwijls verrassende resultaten opgeleverd.”

Charly Brand, die deze speech zwijgend had aangehoord, keek sprakeloos van verwondering den Grooten Onbekende aan. Wat kon de reden zijn, dat lord Edward Lister hem hier voorstelde als een uitmuntend oudheidkennner en onderzoeker.

Het karakter van Brand was eerlijk genoeg om te bekennen, dat hij in de grootste verlegenheid zou geraken, als de clubleden er op gesteld zouden zijn, dat hij hun zijn interessante avonturen zou mededeelen.

Om den mond van Lord Lister echter bespeurde hij een ironisch lachje en bemerkte daaruit, dat de Grootte Onbekende er innerlijk vermaak in had, dat hij verlegen stond.

Maar hij had niet lang den tijd om daarop te letten, want de clubleden stonden op om hem de hand te drukken.

De eerste was Baxter, die hem vertrouwelijk op den schouder klopte en zeide:

„Ik heet u welkom in ons midden, Mr. Wood en verheug mij over onze kennismaking.”

Brand boog en maakte nu ook met de andere heeren kennis.

Eindelijk ging men zitten en het gesprek, dat door de komst der beide gentlemen was afgebroken, werd voortgezet.

Behalve de leden van de club waren er ook eenige gasten aanwezig. Daaronder bevond zich een zekere mr. Dickenson, die aan het Strand, het voornaamste handelskwartier van Londen, een groote zaak in antiquiteiten had en die, naar men beweerde, een groot kapitaal daarmede verdiend had.

Mr. Dickenson, die het laatst aan het woord was geweest, haalde uit zijn borstzak een lange, zwarte doos te voorschijn en legde die voor zich op tafel neer.

„Wat hebt u daar voor moois, Mr. Dickenson?" vroeg de president nieuwsgierig.

Er vertoonde zich een lachje op het door pokken geschonden gelaat van den antiquair.

„Dat is een der grootste zeldzaamheden, die ik tot dusverre machtig kon worden, mr. Walker," antwoordde de man.

Deze woorden trokken onmiddellijk de aandacht van Raffles. Hij keek zijn secretaris met een blik van verstandhouding aan. Alle aanwezigen kwamen dichterbij en ieder scheen zeer verlangend te zijn, om te zien wat er zich in de doos bevond, die de antiquair bezig was te openen.

Op een blauw fluweel kussentje lag een vingerlange staaf, die naar het scheen van kristal of glas was.

„Ik verzoek de heeren om dit zeldzame voorwerp eens nauwkeurig te onderzoeken," zeide Dickenson nu.

De doos ging van de eene hand naar de andere. Ieder lid bekeek de raadselachtige staaf ernstig. Ook de Grootte Onbekende vestigde er een onderzoekenden blik op, toen de doos hem overhandigd werd.

De antiquair keek hem bij deze gelegenheid ernstig aan. Toen lord Lister eindelijk zwijgend de doos aan zijn buurman wilde overreiken, kon de antiquair zich niet meer inhouden en vroeg:

„Welnu, lord Mac Lewles, wat zegt u er van? En — weet gij wel, dat dit voorwerp van onschatbare waarde is?"

Langzaam en bedaard stak Raffles een sigaret op, deed een paar trekken en antwoordde schouderophalend:

„Uw kostbaar voorwerp is volgens mijne meening een eenvoudig stuk gecristalliseerd zout."

De antiquair sloeg zich op de knieën, wendde zich opgetogen naar zijn buurman en wist van blijdschap, naar het scheen, niet wat hij zeggen zou.

„Nee, gentlemen," riep hij eindelijk uit, „u weet niet wat u aan het jongste lid van uw club, aan den lord, eigenlijk hebt! Lord Mac Lewles heeft zulk een goed oordeel, als ik nog nooit bij iemand anders bemerkt heb. Ik heb er oneindig veel plezier van, eindelijk eens iemand ontmoet te hebben, die een uitstekend kenner is!"

Brand, die naast den ouden president aan de andere zijde van de tafel plaats had genomen, keek hem verwonderd aan.

„Zoudt u ons niet willen verklaren, waarde mr. Dickenson, wat de kennis van lord Mac

Lewles met dit stukje zout te maken heeft?" vroeg de president.

De antiquair knikte toestemmend en antwoordde:

„Het betreft hier iets zeldzaams, mr. Blackbird. Dit stukje zout vertegenwoordigt eene waarde, die zeker geen van mijn geachte medeleden betalen kan.

„Dit stukje zout, gentlemen, is eenige duizenden jaren oud, ja veel ouder dan onze tijdrekening."

De brave leden van de club zwegen; zij wisten niet, wat zij daarop antwoorden moesten.

Dickenson had nu de doos weer in handen genomen. Hij streek er liefkoozend over heen, zette haar voor zich op tafel en keek met een verliefden blik naar het vingerlange staafje.

„Welnu, Dickenson, laat nu uwe verklaring eens hooren, ge ziet immers wel, dat de heeren daarop met spanning wachten," zei Blackbird.

Deze wendde zich tot den president: „U weet toch zeker nog wel iets van den bijbel?" vroeg hij op ernstigen toon.

Blackbird keek verbaasd op.

„Wel zeker," zei hij verlegen, „zooveel als ik er nog uit mijn jeugd van onthouden heb."

Dickenson scheen met dit antwoord tevreden.

„Goed," zei hij, „dan herinnert gij u waarschijnlijk ook nog de namen der beide steden Sodom en Gomorra wel, die door God den Heer in Zijn toorn verwoest zijn?"

„Het zal u voorts bekend zijn, mijne heeren, dat de brave Lot met zijne vrouw en kinderen daar gewoond hebben. God de Heer had echter medelijden met hen en wilde niet, dat dit gezin, dat het eenige vrome in de stad was, mede zou getroffen worden door het ontzettende onheil."

De clubleden van de „Antiqua" knikten, ten bewijze dat deze inleiding van den antiquair duidelijk en verstaanbaar was geweest.

Ook Raffles had een gemakkelijke houding aangenomen en luisterde zwijgend toe.

Dickenson ging voort:

„Daarom verscheen God aan Lot in den droom en gelastte hem om onmiddellijk met de zijnen de stad te verlaten, opdat niet ook zij door de wraak des Heeren zouden worden getroffen.

„Hij verbood hen echter om om te kijken, en zei, dat zij anders streng gestraft zouden worden.

„Lot stond van zijn bed op, wekte zijn huisgenooten, en in allerijl verlieten zij de stad, die tot ondergang gedoemd was en er nog

niets van wist, welk een ontzettend onheil haar door Gods toorn zou treffen.

„Al haar inwoners lagen nog in diepe rust.

„Lot en de zijnen waren nog niet ver verwijderd, toen zij hoorden, dat het vernielingswerk reeds begonnen was.

„Het kraken der instortende gebouwen vermengde zich met het geschreeuw der bewoners, die al hun have en goed in vlammen zagen opgaan.

„De familie Lot spoedde zich verder weg en het hoofd van het gezin bezwoer zijn huisgenooten, dat zij niet zouden omkijken.

„Allen waren dan ook vast besloten om Gods geboden te volgen.

„Maar de vrouw van Lot kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen, zij bleef staan en keek om. Oogenblikkelijk werd de straf aan haar voltrokken — zij veranderde in een zoutpilaar!”

Diep bewogen hadden de brave medeleden van de club „Antiqua” naar dit verhaal van den antiquair geluisterd, die, met de armen op de tafel leunend, geheel verdiept scheen te zijn in de beschouwingen over de zonden der menschen.

Het duurde eenige minuten, voordat Dickenson zijn hoofd weer ophief en, als ontwaakt uit een droom, om zich heen keek.

Charly Brand had zijn vriend en meester verscheidene malen aangekeken alsof hij van hem een nadere verklaring kon krijgen, waarom Dickenson dit verhaal ter tafel had gebracht.

Raffles had zich echter gedurende den geheelen tijd niet bewogen. Hij wierp nu het overblijfsel van zijn sigaret in het aschbakje, dat midden op de tafel stond, en vroeg den antiquair:

„En wat heeft nu dit stukje zout te maken met uw verhaal uit den bijbel?”

Dickenson zweeg eenige oogenblikken, gedurende welken tijd het zoo stil in het vertrek was, dat men de clubleden kon hooren adem halen.

Eindelijk antwoordde hij, met den klemtoon op ieder woord:

„De kleine staaf, die zich hier in deze doos bevindt, is een van de in zout veranderde vingers van de vrouw van Lot!”

Op hetzelfde oogenblik sprong Brand op, schoof zijn stoel op zij en verliet zoo haastig het vertrek, alsof alle duivels uit de hel hem op de hielen zaten.

Maar men scheen zijn verdwijning nauwelijks op te merken, want al de leden der club waren opgestaan en verdrongen zich nu om

den antiquair; ieder deed moeite om de doos met haar fabelachtigen inhoud nog even in handen te krijgen.

Ieder wilde den in zout veranderden vinger van de vrouw van Lot nog eens aanroeren; de geestdrift ging bij sommigen zelfs zóó ver, dat zij met Dickenson reeds begonnen te onderhandelen over den aankoop van den vinger.

Maar de dikke hoofd-inspecteur van politie overtrof allen. Hij was zóó in geestdrift geraakt, dat hij meende nu eens een goed middel gevonden te hebben om zich bij zijn medeleden interessant te maken: — hij nam namelijk de gekristalliseerde zoutstaaf uit de doos, stak zijn tong zoo ver mogelijk uit den mond en likte verscheidene keeren aan het stukje zout, den zoogenaamden vinger van de vrouw van Lot.

Dit was een inval van hem, die opzien baarde en waarmede hij een reuzensucces had. Want onmiddellijk trachtten vijf of zes gentlemen hem de zoutstaaf uit de hand te rukken, om mede te onderzoeken, of de vinger van zout aan hun persoonlijken smaak beantwoordde.

De dikke hoofd-inspecteur van politie scheen echter niet van plan te zijn om zijn heldendaad door anderen te laten navolgen. Met leeuwenmoed verdedigde hij den vinger van zout, dien hij in handen had.

De antiquiteitenhandelaar hielp hem daarbij getrouw. Want deze drong door de dicht bijeen staande clubleden heen, terwijl hij onafgebroken met klagende stem schreeuwde:

„Niet likken! Om Godswil, mijne heeren, bedwingt uw tongen, want anders likt gij den geheelen vinger op, die voor mij een voorwerp van onschatbare waarde is. Elke lik van u beteekent voor mij het dreigende gevaar van een verlies van minstens 10,000 pond sterling!”

„Ja!” schreeuwde de dikke Baxter, „mr. Dickenson heeft volkomen gelijk! In naam der wet verbied ik u, aan den vinger te likken en ik maak u attent op het wetsartikel omtrent het moedwillig beschadigen van kunstwerken. Ieder, die zonder toestemming van mr. Dickenson aan den vinger van zout likt, wordt ge-waarschuwd, dat hij met een gevangenisstraf van minstens drie jaren gestraft kan worden.”

Zeer verwonderd over deze buitengewone strengheid van hun gewoonlijk zoo zachtmoedig medelid, trokken zich al de leden naar het achterste gedeelte van het vertrek terug, waar onder leiding van den president een zeer opgewonden beraadslaging werd gehouden omtrent de vraag, hoe het mogelijk zou kunnen

zijn, den vinger ten algemeenen nutte te exploiteeren.

„Het eenige wat wij kunnen doen, is dat wij van mr. Dickenson den vinger zien te koopen,” sprak de president eindelijk.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden. Want ieder bedacht bij zichzelf, dat dit nieuw verworven voorwerp de club „Antiqua” wel een ongehoord groote som zou kosten.

Het sprak vanzelf, dat de handelaar in antiquiteiten zijn schat niet voor een lagen prijs van de hand zou doen.

Eindelijk stelde een der heeren voor, om Lord Mac Lewles, die geen deel had genomen aan het gesprek, om raad te vragen.

Raffles, aldus door den president aangesproken, scheen eenige minuten ingespannen na te denken. Maar ten slotte haalde hij de schouders op en verklaarde:

„Ik geloof, mijne heeren, dat, als u werkelijk in het bezit van deze kostbaarheid wilt komen, er niets anders zal overblijven, dan aan mr. Dickenson de volle waarde er voor te betalen, die waarschijnlijk niet gering zal zijn.

„Want ik moet openhartig bekennen, dat ik het zeer goed begrijp, dat de antiquair alle mogelijke pogingen aanwendt, om iedere zeldzaamheid zoo duur mogelijk aan den man te brengen.”

De mosterdfabrikant, mr. Blackbird, de president van de club, schudde weder het hoofd en zei:

„Zoudt u misschien niet zoo goed willen zijn, uw lordschap, om met mr. Dickenson te onderhandelen? Daar hij zooveel waarde aan uw oordeel hecht, is het wellicht mogelijk, dat hij zijn eisch wat billijker zou stellen.”

Dit voorstel scheen in goede aarde te vallen, want allen drongen zich nu om den Grootten Onbekende en bestormden hem met het verzoek, om het hart van den antiquair te vermurwen.

„Ik ben er toe bereid, mijne heeren, als u mij een prijs kunt noemen, dien u er voor over hebt om in het bezit van den zoutvinger te komen,” verklaarde hij ten slotte.

Men begon nu opnieuw te beraadslagen en eindelijk besloot men 5000 pond sterling voor deze rariteit bijeen te brengen.

„Ik zal zien, wat ik kan doen,” hernam Raffles. „Het zal mij een genoeg zijn, als ik met mijn voorstel bij mr. Dickenson een open oor vind.”

Hij ging nu naar het voorste gedeelte van het vertrek, waar de antiquair juist naar den dikken Baxter luisterde, die een voordracht hield over het artikel der wet betreffende het

vernielen of beschadigen van kunstvoorwerpen.

Raffles trok hem mede naar de zijkamer, die, zooals reeds vermeld, alleen bij zeer bijzondere gelegenheden gebruikt werd, sloot de deur achter zich en zei toen kortaf:

„Beste vriend, gij zijt een der grootste bedriegers en een der brutaalste zwendelaars, die ik ooit ontmoet heb. Gij kunt van geluk spreken, dat al de leden van deze club, de hoofd-inspecteur van politie er onder begrepen, idioten zijn.

„Het zou mij weinig moeite kosten, om u voor het vervolg dergelijke praktijken af te leeren. Daar ik echter het principe heb, mij nimmer met de zaken van mijn medemenschen te bemoeien, bestaat er voor mij geen reden, om den heeren van de club omtrent u de oogen te openen.

„Ik wil u echter ook uit naam van mijn secretaris als een verstandig man waarschuwen en u raden, om niet voor den tweeden keer uw zwendelarij in onze tegenwoordigheid te probeeren, daar ik dan wellicht er toe genoodzaakt zou worden, u eens bij de ooren te pakken.”

De antiquair was eenigszins bleek geworden. Hij keek angstig rond, alsof hij bang was, dat iemand getuige van dit gesprek zou kunnen zijn. Hij trachtte te vergeefs den persoon, die voor hem stond, in de oogen te kijken. Ten slotte zeide hij:

„En hoe weet u, lord Mac Lewles, dat mijn kleinood inderdaad bedrog is?”

Raffles maakte een afwerende beweging met de hand en zei:

„Wees toch niet zoo kinderachtig, goede vriend. Houdt gij mij inderdaad voor onnoozel genoeg, dan dat ik niet dadelijk heb opgemerkt, waarop de geheele geschiedenis moet uitdraaien?”

„En wat denkt u, lord Mac Lewles?” vroeg Dickenson gejaagd.

Lord Lister fronste de wenkbrauwen en deed geen moeite om het spottende lachje, dat om zijn mond speelde, te onderdrukken.

„Gij hoopt,” antwoordde hij, „dat de club u uw zoutstaaf voor een buitengewoon hoogen prijs zal afkoopen. En uw speculatie is, zooals ik bekennen moet, zeer juist, want gij ziet mij hier om zoo te zeggen in hoedanigheid van makelaar voor u.

„Ik heb opdracht, met u er over te onderhandelen, of en tot welken prijs u bereid bent, aan de club „Antiqua” uw zwart kistje met den inhoud te verkoopen.”

Op het terugstootende gezicht van den anti-

quair kwam bliksemsnel een spottende trek. Onmiddellijk deed hij echter moeite, deze onverstandige vroolijkheid te onderdrukken. En de klank zijner woorden was ernstig, toen hij na een lange aarzeling antwoordde:

„Mijn eisch is 10,000 pond, waarvan ik geen penny laat vallen.”

De Groote Onbekende bekeek schijnbaar met belangstelling zijn nagels.

„Men heeft mij gemachtigd,” zei hij ten slotte, „u precies de helft dezer som aan te bieden. En ik raad u — onder vier oogen — om met dit bedrag genoeg te nemen. Uw vinger, of ik bedoel, de vinger van de vrouw van Lot heeft een eigenlijke waarde van ongeveer een penny. Van dit kapitaal krijgt u ongeveer 200,000 procent interest — ik denk, dat dit een zaakje is, waarover zich de flinkste koopman niet behoeft te schamen.

„Als u echter niet van plan bent op het aanbod der clubleden in te gaan, dan kan ik u reeds nu zeggen, dat het mij een bijzonder groot genoegen zal zijn, om mij wat nader met u en uw handelspraktijken bezig te houden.

„Als ik u een goeden raad mag geven, laat het dan niet zoo ver komen. Gij zoudt het dan waarschijnlijk zeer betreuren dat gij heden mijn voorstel hadt afgeslagen.”

De antiquair hief trotsch het hoofd op en zei:

„Het spijt mij, dat ik op het voorstel van uwe Lordschap niet kan ingaan. Het behoort tot mijn vaste gewoonten, dat ik van een eenmaal vastgestelden prijs niet meer afwijk.

„Voor mij heeft dit stukje zout nu eenmaal de waarde van 10,000 pond sterling. Ik vind geen reden, om mijn ideeën over de waarde van een zeldzaam voorwerp te veranderen, alléén om de medeleden van de club „Antiqua” tegemoet te komen.”

De Groote Onbekende had reeds den deursknop in de hand. Nog eenmaal keerde hij zich om.

„Is dat uw laatste woord, mr. Dickenson?” vroeg hij kortaf.

De antiquair boog.

„Zonder twijfel, uw lordschap,” antwoordde hij op afgemeten toon.

Eenige seconden later kwam Raffles terug bij de heeren, die hem vol ongeduld verwachtten.

„Het spijt mij, mijne heeren,” zei hij, „u te moeten mededeelen, dat de eisch van mr. Dickenson precies het dubbele van de som bedraagt, die u voor den vinger van de vrouw van Lot had vastgesteld, en dat hij niet van plan is, van zijn eisch af te wijken.

„Ik wil u nu in overweging geven, persoonlijk met mr. Dickenson te onderhandelen. En ik wensch u toe, dat uwe pogingen met een beteren uitslag bekroond zullen worden dan de mijne.

„Maar nu, mijne heeren, zult u mij wel willen veroorloven, afscheid van u te nemen. Het is mij tot mijn spijt niet mogelijk, nog langer van uw aangenaam gezelschap te kunnen genieten.

„Zooals u ziet, was mijn secretaris reeds genoodzaakt, uw gastvrij lokaal te verlaten.”

Men drukte hem ontelbare malen de hand onder dankzegging voor de helaas mislukte onderhandelingen — de dikke Baxter bleef weer niet in gebreke, zijn boezemvriend krampachtig de hand te drukken, en het scheelde weinig of hij had Raffles omhelsd.

Eenige minuten later stapte Raffles in zijn auto, waarin Charly Brand zich reeds behagelijk had neergevlid, en door wien hij met een luid gelach werd begroet.

Zij reden weg en juist toen Baxter, die nog snel een whiskey-soda genomen had, voor zijn huisdeur kwam, reed de auto over het glibberige asphalt der Winchesterstreet om de beide vrienden naar een der voornaamste restaurants aan het Strand te brengen.

Want de Groote Onbekende zoowel als zijn jonge vriend voelden er behoefte aan, om zich schadeloos te stellen voor het gesmaakte kunstgenot in de club „Antiqua” door een goed souper en een flesch Fransche champagne te gebruiken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een bezoek bij Mr. Dickenson.

Het was ongeveer een uur later. De beide vrienden zaten nog altijd in de nis van het kleine restaurant. De kellner had den laatsten gang gebracht, men rook den heerlijken geur der mokka in de kopjes en de rook der sigaretten verspreidde zich door het lokaal.

Het geanimeerde gesprek werd een oogeblik gestaakt.

Raffles had zijn stoel eenigszins verschoven, en scheen met gefronste wenkbrauwen over iets na te denken.

Brand hield zich gedurende dien tijd er mede onledig om de jonge dames, die zich in het zaaltje bevonden aan een critische beschouwing te onderwerpen.

Daar de jonge dames daar echter geen notitie van namen, begon deze afleiding hem spoedig te vervelen.

En zich tot Lord Lister wendend zei hij:

„Denk je nog lang hier te blijven, Edward? Ik moet openhartig bekennen, dat mij de brave leden der club „Antiqua" met hun vreeselijke domheid zoo vervéeld hebben, dat ik er tamelijk vermoed door ben geworden."

De Groote Onbekende schoof zijn kopje wat op zij en antwoordde:

„Ik geloof, Charly, dat je dezen nacht niet lang zult kunnen uitrusten. Ik ben namelijk van plan om je een bijzondere gunst te bewijzen."

„Ik ben nieuwsgierig naar hetgeen je weer bedacht hebt," zei de jonge man.

„Wij zullen nu eerst afrekenen en dan nog een bezoek afleggen," antwoordde Raffles.

Brand keek verwonderd op, en wierp een blik op zijn horloge.

„Het is half één," sprak hij. „Het zal mij verwonderen, wien je nog een bezoek wilt brengen. Ik geloof in elk geval niet, dat de persoon, dien je nu nog bezoeken wilt, daarover erg in zijn schik zal zijn."

Het gelaat van den Grooten Onbekende vertoonde een ironisch lachje en zei:

„Daar kon je wel eens gelijk in hebben, mijn jongen. Maar het is mij onverschillig, wat sommige mijner medemenschen van mij denken en wij zullen overigens ook wel ervaring genoeg bezitten om den heer, dien wij bezoe-

ken, niet noodeloos in zijn nachtrust te storen."

„Wij?" vroeg Brand. „Moet ik je dan op je nachtelijk bezoek vergezellen?"

„Zeker, mijn jongen, ik heb dat zoeven toch reeds gezegd."

„En wien zullen wij dat bezoek brengen?"

„Aan Dickenson," gaf lord Lister kortaf ten antwoord.

Op hetzelfde oogenblik riep hij den kellner, betaalde en liet zich pels en hoed brengen.

Eenige minuten later stonden de twee vrienden op het natte trottoir.

Lord Lister drukte den portier een half pond sterling in de hand, nam toen Brand onder den arm en zoo slenterden de beide gentlemen naar het Strand, dat, door ontelbare elektrische lampen verlicht, zich voor hen uitstreckte.

Zij waren reeds tot in de nabijheid van Piccadilly-Circus gekomen, toen Brand de draad van het gesprek weer opnam, waar zij die hadden laten glijpen.

„Wil je mij niet zeggen, Edward," vroeg hij, „wat je bij den antiquair denkt te doen? Ik kan moeilijk gelooven, dat hij bijzonder rijk is; in elk geval niet als men oordeelen wil naar het bedrag, dat hij betaald heeft voor den zoutvinger van de vrouw van Lot. — —"

Lord Lister klemde zijn monocle in het oog.

„Juist omdat, beste vriend," gaf hij op kalmen toon ten antwoord, „juist omdat deze schurk waarschijnlijk slechts voorwerpen van weinig waarde in zijn winkel zal hebben, ben ik van plan hem een onverwacht bezoek te brengen."

Ik geloof, dat het jouw kennis vermeerderen zal, als ik je eens met voorbeelden kan aantoonen op welke manier men antiquiteiten — getuigen van lang vervlogen tijden — thans in de fabrieken vervaardigt."

Brand keek verbaasd op en vroeg:

„Geloof je dan werkelijk, Edward, dat Dickenson zoo'n zwendelaar is?"

De Groote Onbekende begon hartelijk te lachen en zei:

„Als de geschiedenis met den vinger van zout je die overtuiging nog niet heeft ver-

schaft, Charly, dan geloof ik zeker, dat jij den antiquair altijd zult blijven beschouwen als een fatsoenlijk, eerlijk man!"

De jonge man keek aandachtig naar de drukte op straat. Eindelijk zei hij:

„En toch heeft de man mijn bewondering opgewekt. Bedenk maar eens, welk een brutaliteit er toe behoort om aan al de clubleden de geschiedenis van den vinger van zout te durven vertellen."

Lord Lister schudde het hoofd.

„Het is zooals je zegt, Charly," hernam hij, „er is een ongehoorde dosis brutaliteit voor noodig, om zoo iets te durven opdisschen en niet bang te zijn, dat men het niet als zoeten koek zal verorberen. Maar dat is dan ook de eenige verdienste, die er in steekt. Per slot van rekening kan iedereen, als hij maar brutaal genoeg is, de menschen doen gelooven wat hij wil."

Nu sloegen zij een zijstraat in.

„Wat jij moed noemt, mijn jongen," vervolgde Raffles, „is niets anders dan de groote menschenkennis van den bedrieger. Hij weet zeer goed, dat de leden van de „Antiqua" allen schaapskoppen zijn. Die man is er van overtuigd, dat men zijn schaapjes het spoedigst op het droge kan krijgen, als men de menschen behandelt naar hetgeen zij zijn."

Raffles bleef nu voor een huis staan en Brand keek hem verwonderd aan.

„Wat zoek je hier, Edward?" vroeg Brand.

Raffles antwoordde niet, maar haalde uit een zijner zakken de kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn, welke hem nooit verliet en waaruit hij door op een knop te drukken een helderwitte schitterende lichtbundel deed ontgloeien.

Met een veelzeggend gebaar richtte hij den lichtbundel op een bord, waarop met gouden letters te lezen stond:

JAMES DICKENSON,

Expert antiquair.

„Daar woont onze vriend," zei Raffles zacht doch duidelijk. „We zullen eens gaan zien wat voor mooie dingen dat heerschap zooal in zijn winkel heeft."

Raffles onderzocht nu met zijn lantaarn het sleutelgat en zag met zijn groote routine op dat gebied onmiddellijk, dat het slot van eenvoudige constructie was en zeker niet moeilijk zou zijn om te openen.

Hij had echter buiten den waard gerekend.

Raffles haalde nu uit zijn zak een kokertje

met kleine, fijne instrumentjes, stelde daarvan iets samen, dat men, oppervlakkig beschouwd, zou kunnen houden voor een sonde van een chirurg en peuterde daarmee eenige oogenblikken in het slot.

Onmiddellijk bijna werd daarop een droge tik gehoord, welk geluid een glimlach te voorschijn tooverde op het gelaat van den Grootten Onbekende.

Hij stond nu op en borg de instrumentjes weer in het kokertje en stak dat in zijn zak.

Daarna boog hij zich naar de deur voorover, vatte de kruk beet en wilde de deur open duwen, hetgeen, naar hij dacht, weinig moeite zou kosten, daar de schoot in het slot terug gesprongen was.

Maar, zooals gezegd, had hij buiten den waard, in casu buiten de slimheid van Dickenson gerekend.

De deur week niet voor den druk, dien Raffles er op uit oefende. Hij probeerde het tweedrie maal maar telkens tevergeefs.

Toen Raffles zag, dat de deur niet open ging, begreep hij onmiddellijk wat de oorzaak daarvan was. De antiquair nam ongetwijfeld elken avond de voorzorgsmaatregel om zijn deur niet alleen met het slot, maar ook nog met één of twee knippen af te sluiten.

Raffles richtte zich op en even trok een wolk over zijn voorhoofd. Echter slechts even, want ook hierop wist de Groote Onbekende raad.

Hij tastte nu in zijn binenzak, waaruit hij een groot plat étui te voorschijn haalde. Hij gaf nu aan zijn vriend de elektrische lantaarn en stelde wederom, terwijl zijn vriend hem bijlichtte, een instrument uit verschillende onderdeelen, welke uit het étui werden gehaald, tezamen. Dit instrument was lang zoo fijn bewerkt niet als het eerste, dat hij gebruikt had om het slot open te doen springen. Was het eene dun en lang, dit was plomp en kort en had op het oog meer weg van een soldeerbout of iets van dien aard.

Hij schroefde nu aan het einde van dit ding een soort dop waaraan een klein stukje elektrische kabel was bevestigd. Het uiteinde van dit stuk draad verbond hij nu met de batterij uit zijn elektrische lantaarn en zette nu het instrument op een bepaalde plek van de deur.

Daar Raffles de elektrische energie uit zijn lantaarn voor zijn instrument benutte, geschiedde alles wat hij deed in het duister en was slechts zijn gebogen houding bij het flauwe schijnsel van een verre straatlantaarn vaag te onderscheiden.

Het was echter niet moeilijk te raden wat hij deed, want weldra drong de reuk van

brandend of schroeiend hout in de neusgaten van Brand, die te vaak getuige was geweest van ditzelfde spelletje, om niet precies te weten, wat zijn vriend uitvoerde.

Raffles was bezig om met een zelf uitgevonden en samengesteld instrument dat met de zwakke energie-bron van een electriche lantaarn in staat was, om het paneel van de deur, daar waar zich de knippen bevonden, door te branden of beter gezegd te schroeien.

Nauwelijks was hij vijf minuten bezig geweest met zijn geheimzinnigen arbeid of zonder eenig geluid te maken, zwaaide de deur naar binnen open.

Geruischloos gingen de beide vrienden naar binnen. Door zijn jongen secretaris gevolgd, zocht Raffles, den weg, dien hij zonder moeite vond.

Twee minuten later stonden zij in het midden van den winkel, omringd door al de zeldzame voorwerpen uit lang vervlogen tijden, ten minste, zoo heette het.

Over kisten en boekenplanken, over kasten en koffers, over zeldzame beeldhouwwerken dansten nu de stralen der electriche zaklantaarn.

De Groote Onbekende bekeek zwijgend de voorwerpen. Plotseling trok iets bijzonders zijn aandacht.

Want hij ging naar een door ouderdom bijna zwarte kast, haalde een vergrootglas uit zijn zak en begon de buitenzijde nauwkeurig te onderzoeken.

Brand keek stilzwijgend naar dat, wat Lord Lister, die zich nu naar hem toe keerde, deed en die zacht tot hem zeide:

„Kijk eens, Charly, of je hier niet ergens een geweer kunt vinden, om vogels te schieten, een buks die met fijn korrelige hagel wordt geladen.“

„Wat moet ik hier trachten te vinden, Edward?“ vroeg de aangesprokene.

„Een geweer om vogels te schieten!“ herhaalde de Groote Onbekende, waarbij eenig ongeduld in zijn stem klonk.

Brand begon nu het bevel van zijn vriend op te volgen. Hij kroop in hoeken en gaten, keek alle kasten door en ontdekte ten slotte inderdaad het geweer, waarover zijn meester gesproken had.

Zegevierend bracht hij het aan Lord Lister en zeide lachend:

„Ik heb volstrekt niet geweten, dat de brave Dickenson zulk een krijgshaftig gemoed bezit. Misschien is hij echter wel bevreemd voor dieven en inbrekers; hoewel ik in dit geval van

meening ben, dat een geweer om vogels te schieten een slecht verdedigingsmiddel is.“

Raffles nam hem het wapen uit de hand, onderzocht het onmiddellijk en knikte verscheidene malen tevreden, alsof een vermoeden, dat hij in stilte gekoesterd had, bewaarheid was geworden.

„Dit geweer, beste Charly,“ zei hij, „dient niet als wapen tegen roovers en inbrekers, maar om de beschadigde, bijna zwart geworden kasten en kisten, die je hier in dit vertrek ziet, te herstellen.“

Brank keek hem aan, alsof hij hem niet recht begrepen had. Wat waren dat voor vreemde woorden?

„Zou je mij dit wat nader willen verklaren, Edward?“ vroeg hij eindelijk een weinig beduusd.

„Wees zoo goed eens hier te komen en bekeek eens zeer nauwkeurig de buitenzijde van deze kast, waar ik voor sta,“ zei Raffles in antwoord daarop.

Charly Brand deed wat hem bevolen was. Hij ging vlak voor het bedoelde meubelstuk staan, bekeek het een heele poos en verklaarde ten slotte verlegen:

„Ik kan met den besten wil van de wereld aan die oude kast niets zeldzaams vinden, dan een menigte kleine gaatjes, zooals men die gewoonlijk in zeer oude meubelen vindt.“

„Zoover mijn kennis reikt, is dit een bewijs dat de houtworm er in is. En ik heb wel eens hooren vertellen, dat dit diertje het hout invreet, als dit reeds half door ouderdom vermolmd is.“

„Een ding komt mij zonderling voor,“ voegde hij er lachend aan toe.

„Ik bedoel namelijk, dat de antiquairs zeker moeite hebben al deze meubels te krijgen, waarop de verzamelaars zoo heet zijn. Er behoort toch zeker een bijzonder geduld toe om die telkens weder op te zoeken.“

De Groote Onbekende lachte ironisch en zei:

„Je maakt juist alleen gewag van dit ééne voorwerp, waarover ik met je spreken wilde en wat ik je verzocht om het wat meer van naderbij te beschouwen.“

„Je hebt groot gelijk als je zegt, dat de vraag naar dergelijke oude meubelen grooter is dan de mogelijkheid om ze te kunnen opsporen en in zijn bezit te krijgen.“

„En daar de antiquairs gewoonlijk zeer vindingrijke lieden zijn, weten zij door kunst oude meubelen te maken.“

„Met behulp van vernis en donkerbruine verf wordt de zwartachtige kleur van het oude

meubelstuk gemaakt, terwijl het geweer om vogels mede te schieten voor de houtworm zorgt.

„Alleen met dit onderscheid, dat zulk een geweer in werkelijkheid sneller en zekerder werkt, dan een langzaam werkende houtworm.

„Op deze wijze wordt in een seconde bereikt, waarvoor deze zoo hooggeschatte dier-tjes jaren noodig hebben.”

Brand scheen van meening te zijn, dat zijn vriend hem voor 't lapje wilde houden.

„Je wilt daarmee toch niet zeggen, Edward, dat met deze oude kast — —” hij schudde het hoofd, alsof hij een belachelijk idee wilde verdrijven, dat hem zoo juist was ingevallen.

Maar Raffles knikte toestemmend.

„Zeer juist, mijn beste jongen,” zei hij. „Dat wilde ik juist zeggen. De boorgaten van de houtworm worden kunstmatig gemaakt, als men zich ongeveer tien passen van het meubelstuk verwijderd en dan met heele fijne hagel er op schiet. De vlekken worden dan weer een beetje zwart gemaakt en de bewijzen van oudheid zijn door een eenvoudigen vingerdruk, die tot het afschieten van het geweer noodig is, aangebracht.

„Deze handelwijze levert in het algemeen veel winst op. Want terwijl een nieuwe kast, zooals deze hier, hoogstens tien pond kost, betaalt men er, nadat de werkzaamheden met het geweer zijn uitgevoerd, goed en wel honderdvijftig pond sterling voor.

„Nu kun je wel uitrekenen hoeveel winst zulke antiquairs als onze vriend Dickenson maken.”

Brand had geruimen tijd noodig, voordat hij geloofde wat de Groote Onbekende hem zoo kalm verteld had.

Hij twijfelde nog wel eenigszins, want hij vorschte nog zeer voorzichtig na:

„Je denkt dus, Edward, dat men al de andere meubelen, die hier staan, even zoo bewerkt?”

Weder boog Raffles toestemmend het hoofd.

„Daarover kan ik je, als je er belang in stelt, oogenblikkelijk opheldering verschaffen,” ging hij voort.

Zij deden nu een kleine wandeling door den winkel en keken naar ieder voorwerp. En lord Edward Lister zeide:

„Bekijk dezen ouden, uit marmer gehouwen kop van Zeus eens, dien je daar ginds op dat kleine voetstuk ziet staan! Ik verwed er mijn hoofd op, dat hij voor hoogstens drie maanden in de een of andere beeldhouwerij van

Londen, die dergelijk „kunstwerk” vervaardigt, gemaakt is en zeer waarschijnlijk in opdracht van den braven Dickenson. Hij zal daar hoogstens drie of vier pond sterling voor betaald hebben.

„Nadat deze kop gereed was, werd hij een maand in de een of anderen kuil begraven en zóo dicht met humusaarde bedekt, dat er geen lucht bij kon komen.

„In deze vier weken, die hij in zijn gevangenis moest doorbrengen, werd het marmer met een zachte groene laag bedekt, die beslist door leeken als een bewijs wordt beschouwd, dat deze kop van Zeus zonder twijfel door den een of anderen ouden Griekschen beeldhouwer voor twee- of drieduizend jaar uitgehouwen is. Nu bezit hij natuurlijk de waarde van een zeldzame kostbaarheid.

„En ieder, die het maar eenigszins betalen kan, zal met genoeg daarvoor aan Dickenson vijf- of zesduizend pond sterling betalen.

„Hij zal hem dan met trots in den hoek van zijn salon plaatsen en hem aan vrienden en kennissen toonen.”

„Dat is bijna ongelooflijk, Edward!” riep Brand uit. „Als ik daarvan zoo op de hoogte was geweest als jij, dan had ik reeds lang van de gelegenheid gebruik gemaakt, om mijn kennis aan het publiek mede te deelen en om er toe bij te dragen, dat het niet in handen van zulke gewetenlooze zwendelaars zou vallen.”

Raffles haalde onverschillig de schouders op en zei:

„De jeugd spreekt uit je, beste jongen, maar als je wat ouder wordt, dan zul je er vanzelf wel van overtuigd worden, dat de wereld bedrogen wil zijn en dat zij dengene weinig dankbaar is, die haar daarvoor wil behoeven.”

„Hiernaar te oordeelen heeft het den schijn, alsof alle handelaren in antiques niets anders zijn dan zwendelaars en bedriegers,” beweerde Brand, terwijl hij de wenkbrauwen hoog optrok, om zijn twijfel te demonstreeren.

„Je gevolgtrekkingen, waarde Charly, gaan te ver,” zei Raffles echter. „Maar wel kan men gerust beweren, dat meer dan de helft dezer lieden handelingen pleegt, die hun karakter in geen bijzonder goed daglicht plaatsen.

„Het zou niet moeilijk vallen om de bewijzen voor deze bewering duidelijk aan te toonen, behalve bij de kast en den kop van Zeus, ook bij een massa van de andere voorwerpen, die hier aanwezig zijn.

„Maar ik zal dat liever niet doen en wij zullen nu den winkel van Dickenson verlaten.

Het was mij er alleen maar om te doen, mij er van te overtuigen, hoe hij handelt; dat is mij nu gelukt en dat is mij tevens voldoende.

„Kom dus mede, Charly.”

Eenige minuteon later was de winkel van

Dickenson weer in diepe duisternis gehuld en had Raffles de uitgeschroeiide stukken hout, waaraan de knippen zaten, weer op hun behoorlijke plaats gebracht, zoodat de inbraak onmogelijk onmiddellijk ontdekt kon worden.

DERDE HOOFDSTUK.

Geldgebrek.

Er waren eenige dagen verlopen.

Charly Brand had zich juist gekleed en kwam uit zijn slaapvertrek, om met zijn vriend te ontbijten, toen Raffles hem reeds in de vestibule tegemoet kwam, met een lederen jas aan en een autopet op het hoofd.

„Het wordt hoog tijd, Charly,” zei hij, „dat je je weer eens laat zien, Ik moet er tot mijn spijt heden van afzien om mijn kopje thee in je aangenaam gezelschap te drinken, want ik ben van plan om naar Cowes te gaan, om daar het proefzeilen van de groote zeilschepen gade te slaan.”

„Mag ik je vragen,” zei Brand hierop, „of ik je ook nog van dienst kan zijn? Of is het je plan mij mede te nemen? Zoo ja, dan moet ik er voor bedanken, omdat ik hedenmiddag met iemand een afspraak heb.”

Raffles begon te lachen en zei:

„Neen, daar mijn kleine kas uitgeput is, wend ik mij tot jou als mijn reddende engel, omdat je hier de rol van kassier vervult.

„Heel veel heb ik niet nodig, slechts vijftig pond sterling, en ik heb zoo lang op je gewacht, omdat ik dit bedrag gaarne hebben wilde.”

Brand keek verlegen en kreeg een kleur.

„Ik zou dit zeer gaarne doen, Edward, maar onze kas is leeg,” bekende hij.

Lord Lister fronste de wenkbrauwen.

„Drommels,” zeide hij, „hoe is dat mogelijk? Wij hadden de vorige week toch nog 3000 pond sterling; het is toch bijna ongelooflijk, dat wij dat bedrag zoo spoedig uitgegeven hebben!”

Zij waren in de ontbijtkamer gekomen en namen aan de tafel plaats.

Charly Brand schonk zich een kop thee in.

„Dat is zoo, Edward,” zei hij, „maar je moet niet vergeten, dat je den laatsten tijd erg royaal met je geld bent omgesprongen. Luister maar eens.”

Brand stond op, nam een kantoorboek uit een boekenkast, sloeg het bij de laatste bladzijde open en begon te lezen, terwijl hij zijn wijsvinger langs de posten liet glijden:

„In de eerste plaats aan het Weeshuis voor behoeftige kinderen: 500 pond sterling. Dan voor het Tehuis voor herstellende kostwinners te Dover: 200 pond, voor het Herstellingsoord van in den oorlog gewonde militairen: 500 pond, voor het Blindeninstituut Epping: 300 pond. . . dus je ziet wel, dat we” . . .

„Met je verlof, Charly,” zei Raffles lachend, „als ik me niet vergis zijn dat nog maar 1500 pond samen en verleden week was er nog 3000 pond in kas, waar zijn die andere 1500 pond dan? Hebben we zooveel opgemaakt?”

„Neen, Edward, dat zou wel een beetje al te royaal huishouden zijn,” hernam Brand, „maar

je schijnt te vergeten, dat je eergisteren visite hebt gehad van een der regenten van het reclasseringswerk en dat je hem overgelukkig naar huis hebt gestuurd met 1000 pond sterling. Om de maat toen nog vol te meten, kwam er een particulier met wien je een lang onderhoud hebt gehad en aan wien je toen nog 100 pond sterling hebt gegeven. Voor welk doel weet ik niet"

"O ja, dat herinner ik me." zei Raffles nu, "ja op die manier gaat je geld gauw naar de maan. Veel is er op die manier niet overgebleven. Het is verduveld jammer, dat ik nu pas hoor, dat we er doorheen zijn. . . . Is er niets meer over gebleven?"

"Wat er nog overbleef," antwoordde Brand, "hebben wij langzamerhand uitgegeven. Je hebt je er zelf soms over verwonderd, hoe spoedig het geld iemand door de vingers gaat."

Raffles trommelde met zijn vingers op de tafel, blijkbaar in gedachten verdiept. Eindelijk zei hij:

"Het is jammer, Charly; het is een les voor den volgenden keer, dat je mij er altijd vroegtijdig kennis van geeft, als onze geldvoorraad klein wordt, opdat ik er onmiddellijk voor kan zorgen, dat die voorraad weer aangevuld wordt.

"Maar als je mij dat eerst zegt op denzelfden dag, waarop wij geld noodig hebben, dan kan ik daar onmogelijk nog tijdig genoeg voor zorgen."

Er ontstond een kleine pauze, waarna Lord Lister vroeg:

"Hoe zal ik mij nu eigenlijk redden?"

Brand haalde de schouders op en antwoordde:

"Dat weet ik niet, Edward. Hoeveel geld heb je nog bij je?"

De Groote Onbekende maakte een afwijzende beweging met de hand.

"Laat ons daarover niet spreken; hoogstens nog een pond sterling en ik vermoed, dat jij ook niet veel meer hebt; want ik heb reeds dikwijls opgemerkt, dat de vele gelegenheden tot uitspanning, die er in Londen bestaan, een groote aantrekkingskracht op je uitoefenen."

Na een korte pauze stond Lord Lister eindelijk op, rekte zich uit en zei:

"Er zal wel niets anders overblijven, Charly, dan dat je een mijner dingen neemt en daarmee naar den braven Mr. Smitson, den pandjeshuisher in Piccadilly, gaat om die te beleenen. De man zal er zich zeker over verheugen, je eens weer te zien, ten minste als je hem zonder mijn voorkennis niet soms ook bezocht hebt."

"Nee, dat heb ik niet, Edward, hoe kunt ge zoo iets van mij denken?" zei Brand met een tikje verontwaardiging in zijn stem.

"Des te beter," hernam zijn vriend, "dan zul je er beiden over verheugen, elkander weer te zien."

Na deze woorden ging Raffles naar zijn studeervertrek, ontsloot zijn schrijfbureau en keerde na eenige oogenblikken met een klein vierkant doosje terug, dat hij aan Brand gaf.

"Hier heb je den ring van den Maharadscha van Sagore," zei hij. "Je zult je nog wel herinneren, dat de vorst mij dien schonk, toen ik twee jaar geleden eenige maanden aan zijn hof vertoefde.

"Het is een kostbaar stuk, dat ik ongaarne uit handen geef; maar ik moet het doen, omdat ons geen ander middel overblijft.

"Laat je daarop 400 pond sterling geven, opdat wij voor eenige dagen gedekt zijn, want het zal wel eenigen tijd duren voordat ik weer het een of ander plan gevonden heb, door middel waarvan wij onze brandkast weer kunnen aanvullen, zonder onze schatkamers op te zoeken."

De jonge secretaris opende het doosje, bekeek den daarin liggenden ring en zag dat het een briljant van groote waarde was.

"De oude Smitson zal wel verwonderd opkijken als hij dit kostbare stuk ziet", zeide hij en voegde er met een zucht aan toe:

"Je kunt niet gelooven, Edward, hoe moeilijk het mij valt, dat wij dezen ring uit handen moeten geven. Wij hebben dat vroeger ook al eens moeten doen en toen heb ik dag noch nacht rust gehad, omdat ik steeds vreesde, dat er in het pandjeshuis zou ingebroken en de ring gestolen worden."

Lord Lister liep met groote schreden op en neer en zei:

"Doe mij het genoegen, Charly, om bij een andere gelegenheid als volksredenaar op te treden, heden heb ik geen tijd je aan te hooren. Ik heb groote haast en daarom zou je mij een onuitsprekelijk genoegen doen, binnen een half uur terug te zijn. Om elf uur moet ik Lord Dubarry spreken en dat kan geen uitstel lijden.

"Neem dus maar een auto en rijd vlug naar Piccadilly; ik zal hier op je wachten."

Hij sprak op eenigszins nerveuzen toon, die voldoende was om Brand tot een dadelijk vertrek en grooten spoed aan te sporen.

"Tot straks dan, Edward," riep hij zijn vriend nog na.

Na ruim twintig minuten was hij reeds te-

rug en legde voor Lord Lister 400 pond sterling aan banknoten neer.

„De oude man heeft getracht,” verklaarde hij, „er mij toe over te halen, om hem den ring te verkoopen. Hij is bereid je er 4000 pond pond sterling voor te geven.”

De Groote Onbekende zweeg en overhandigde Brand een banknoot van honderd pond en deed het overige geld in zijn portefeuille, die hij in den binnenzak van zijn jas stak. Daarna zei hij:

„Als de oude gek mij zelfs het tienvoudige zou bieden, dan zou ik hem den ring nog niet verkoopen. Ik geloof, dat hem het water telkens om de tanden loopt als hij den ring te zien krijgt.”

Na deze woorden reikte hij zijn jongen secretaris de hand en zei: „Adieu, Charly, het wordt voor mij hoog tijd. Even wil ik je nog zeggen, dat ik in den tijd dat je weg waart een plan bedacht heb, waardoor wij spoedig een ruimen geldvoorraad zullen krijgen, en verder zou het mij aangenaam zijn als je hedenmiddag je vrijen tijd er aan wijden wildet om eens naar Battersea te gaan, om daar naar een niet al te grooten winkel om te zien, die te huur is.”

De jonge secretaris zette een verbaasd gezicht en vroeg:

„Waarvoor heb je een winkel nodig, Edward? En dat nog wel in een afgelegen buitenwijk van Londen? Ga je zaken drijven?”

„Ik heb dezen keer voorliefde voor stadswijken, waarin de arbeiders wonen,” zei Raffles lachend. „Die buurten vormen een groot contrast met Regentstreet, die mij anders steeds zoo aantrekkelijk voorkomt.”

„Overigens ben ik niet van plan om daar te gaan wonen, maar zal jou opdragen om gedurende eenige weken de bewoner van dien winkel te zijn.”

„Het is dus in je eigen belang, je een goed huis uit te zoeken; je moet maar goed uit je oogen zien en er een extra uur aan wijden.”

„Ik denk tegen acht uur terug te zijn en zal dan wel genoeg over mijn plan nagedacht hebben, om alles nader met je te kunnen bespreken.”

„Voor iets anders heb ik je hedenavond niet nodig; je kunt dus na tien uur zelf over je tijd beschikken.”

Een handdruk — een kort „good bye” — en Charly Brand was alleen.

Hij ging aan tafel zitten, om na te denken over hetgeen Lord Lister met hem besproken had.

Hij kon zich niet goed voorstellen, hoe hij zich te gedragen had als winkelier in een der beruchtste voorsteden van Londen. Buitendien stond het nu vast, dat de plannen van Raffles tot des avond voor hem een geheim zouden blijven.

VIERDE HOOFDSTUK.

De Indische wondersleutel.

„Waar — zeg je — is de winkel, dien je gehoord hebt?" vroeg Lord Lister den volgenden middag.

„Houstonstreet 62," antwoordde Brand, terwijl hij zijn handschoenen aantrok.

„Dan naar de Houstonstreet 62!" hernam Raffles.

Met de elektrische tram treden zij naar Houstonstreet. Dat was een breede, maar zeer vuile straat en maakte in dit stadsgedeelte geen uitzondering op den regel.

Het huis No. 62, waarin zich de winkel bevond, was een huurkazerne van zes etages, waarin honderden menschen woonden.

De jonge secretaris voelde zich zeer weinig op zijn gemak, toen hij achter Raffles aan naar de eerste étage klom, waarin de eigenaar woonde.

Deze man ontving de beide bezoekers, terwijl hij gekleed was in een vuilen kamerjapon en noodigde hen, met een grooten omhaal van woorden uit, om in den salon te gaan, die bij nadere beschouwing niets anders bleek te zijn dan een vertrek, waarin meubels stonden, die door ouderdom bijna geen waarde meer hadden.

De beide vrienden namen in zoogenaamde leuningstoelen plaats en de Grootte Onbekende opende het gesprek met den eigenaar mede te deelen, dat hij den leegstaanden winkel beneden wel voor een jaar wilde huren.

„Het zou mij inderdaad zeer aangenaam zijn, mijnheeren, als ik eindelijk eens eerlijke en zindelijke huurders kon krijgen," zei de man.

„Daaromtrent kan ik u volkomen geruststellen", antwoordde Lord Lister.

„Ik heb iets uitgevonden — en om behoorlijk te kunnen werken, heb ik een grootere ruimte nodig dan die van uwen winkel.

Deze heer", — hij wees daarbij naar Charly Brand — „zal voorloopig in het vertrek achter den winkel gaan wonen en ik sta u er borg voor, dat aan uw vertrekken niets beschadigd zal worden."

De eigenaar legde zijne handen op den buik en een vergenoegd lachje kwam op zijn vet gelaat.

„Het zal mij een waar genoeg zijn, mijnheer, u onder mijn huurders te mogen rekenen", verklaarde hij met zekere waardigheid.

„Nu moet u het mij, als een man van zaken — want ik ben niet alleen huiseigenaar, maar tevens koopman — niet kwalijk nemen, als ik u verzoek mij te zeggen waar ik naar u informeren kan, en te weten kan komen of ik met solide gentlemen te doen heb."

Brand wilde bij deze woorden opstaan. Maar Raffles bleef rustig zitten en haalde onmiddellijk zijn portefeuille te voorschijn, die hij opende.

„Ik geloof, mijnheer, dat uw verzoek kan vervallen, daar ik het voornemen heb, om u het bedrag der huur voor een jaar vooruit te betalen. Wilt u zoo goed zijn om mij het bedrag daarvan op te geven en een kwitantie uit te schrijven?"

De eigenaar begon te lachen en zei:

„De huur bedraagt 50 pond, Sir!"

„Ik verzoek u, mij het overschot terug te geven", — bij deze woorden legde Lord Lister een banknoot van 100 pond op het vuile tafekleed van den zoogenaamden salon neer.

De eigenaar maakte de eene buiging na de andere, greep met uitgespreide vingers naar het bankbiljet en verdween uit het vertrek, om een kwitantie te schrijven en wisselgeld te halen.

„Brrrrrr!" mopperde Brand, toen zij eindelijk alleen waren, „als het geheele huis er zoo uitziet als de eigenaar, dan is een zwijnestal daarbij vergeleken een elegant vertrek.

„Ik geloof, als mijn leertijd als winkelbediende afgeloopen is, dat het dan noodzakelijk zal zijn, dat ik mijn kleeren eerst laat desinfecteeren, en mij zelf ontluizen."

Raffles begon te lachen.

„Ik betreur het van ganscher harte, beste Charly, dat je al deze ongeriefelijkheden en twijfelachtige genoegens op je moet nemen", antwoordde hij halffluid. „Maar het is je eigen schuld. Als je mij tijdig genoeg gezegd had, hoe het met onzen financieelen toestand gesteld was, dan zou je het niet nodig hebben gehad, om in dit vuilnisnest de wijk te moeten nemen."

De jonge secretaris en aanstaande winkelier keek eenigszins wantrouwend in den salon rond.

„Ik geloof inderdaad niet, Edward,” zei hij, „dat het je gelukken zal, in deze omgeving onzen financieelen toestand te verbeteren. In de Houstonstreet is volgens mijn oordeel nog nimmer iemand aan geld gekomen. En het ergste is, dat ik van alles wat men handel noemt, niet het minste verstand heb.”

Raffles wierp de asch van zijn sigaret op het smerige tafelkleed van de salontafel en zei:

„Wel, beste jongen, ik denk, dat je toch wel een brief zult kunnen schrijven en dien tweehonderd maal copieeren? Daarin en in het ontvangen der inkomende bedragen bestaat je geheele arbeid.

„Overigens kunnen wij al deze zaken later wel bespreken. Want ik hoor onzen vuilen huisbaas al aankomen.”

Inderdaad kwam de eigenaar weer binnen, maakte opnieuw een buiging en overhandigde Raffles de vijftig pond — en ook de zoogenaamde kwitantie, die op niet erg zindelijk papier geschreven was.

Raffles stak haar onmiddellijk in zijn portefeuille, daarna stond hij op, welk voorbeeld direct en met graagte door Brand gevolgd werd.

De dikke eigenaar wreef zich vergenoegd de handen en stond weer, zonder ophouden te buigen.

„Ik hoop, mijne heeren,” zei hij, „dat wij goed met elkander zullen kunnen opschieten. Voordat ik het vergeet — de winkel is nu reeds geheel te uwer beschikking.”

De Groote Onbekende knikte uit de hoogte, terwijl hij zijn handschoenen aantrok.

„Morgen of overmorgen zal ik eenige kantoormeubelen en tapijten laten bezorgen en u zoudt mij een groot genoegen doen, als u er zorg voor wildet dragen, dat de winkel, voordat wij dien betrekken, wat schoongemaakt en opgeruimd wordt.”

„Dat spreekt vanzelf, edele heer,” zei de man. „Alles zal naar uw genoegen in orde gemaakt worden.”

Raffles nam zijn hoed — Brand nam den zijne.

„Dus dat komt in orde,” zei Raffles. „Dan kunnen wij heengaan.”

Een korte groet van de beide heeren.... een diepe buiging van den eigenaar.

De audientie in den salon was geëindigd — en Lord Lister was weer 50 pond armer geworden.

„Zoo, Charly,” zei Raffles, toen zij weer op straat waren.

„Wij zullen geen onnoodigen tijd verliezen en nu een bekwamen smid gaan opzoeken, wien ik het tweede gedeelte van mijn programma moet opdragen.”

Brand vroeg er maar niet naar, wat Raffles eigenlijk met dit alles voorhad. Hij schikte zich geduldig in zijn lot en wachtte, zooals hij reeds zoo dikwijls gedaan had, ook ditmaal met Jobsgeduld af wat de gevolgen van dit nieuwe avontuur zouden zijn.

Een half uur later stonden zij in een groote smederij. De baas, met een reuzengestalte en een paar gespierde armen, begroette de binnentredenden niet buitengewoon vriendelijk en hoorde zwijgend naar hetgeen Lord Lister hem uitlegde.

„Het betreft het volgende, baas,” zei Raffles, „ik heb binnen veertien dagen tweehonderd sleutels nodig, die u mij volgens een teekening, welke ik u zal voorleggen, gereed moet maken.”

De smid dacht eenige minuten na en zei toen:

„Tweehonderd sleutels, mijnheer? Dat zal moeilijk gaan in dien korten tijd. Want de sleutels zijn toch waarschijnlijk alle verschillend?”

De Groote Onbekende schudde het hoofd en antwoordde:

„Er is slechts sprake van één soort, waarvan ik echter, zooals ik u reeds zeide, tweehonderd exemplaren nodig heb.

„Daar het mij er hoofdzakelijk om te doen is, dat ik deze sleutels binnen veertien dagen kan krijgen, is het voor u misschien gemakkelijker als u zich volgens de teekening, die ik u geef, eenvoudig een model laat gereed maken, terwijl gij dan de andere tweehonderd sleutels in lood laat gieten.”

De smid keek norsch voor zich, want het voorstel kwam hem tamelijk ongehoord voor. Hij had in zijn gansche leven nog nimmer van looden sleutels gehoord.

Zijn verwondering steeg echter ten top, toen Lord Lister uit zijn zakboekje een blad papier scheurde en den vorm van den sleutel in alle bijzonderheden begon te teekenen. —

De smid schudde onophoudelijk het hoofd en verklaarde ten slotte, terwijl hij voor de toonbank ging staan:

„Dat is de merkwaardigste sleutel, mijnheer, dien ik ooit in mijn leven gezien heb!”

Hij boog zich nogmaals over de teekening heen.

„Ik geloof, dat er in geheel Londen of liever

op de gansche wereld geen slot bestaat, dat daarvoor past."

"Juist", zei Lord Lister bedaard. "Ik ben dezelfde meening ook toegedaan en hoop zelfs ernstig, dat u dit niet als een vergissing beschouwt."

En toen hij den wantrouwend blik zag waarmede de smid hem van ter zijde bekeek, voegde hij er snel aan toe:

"Bij de geheele zaak is eenvoudig alleen sprake van het model van een uitvinding, die ik gedaan heb en die, zooals ik bepaald hoop, mij zeer veel geld zal inbrengen. U kunt dus deze opdracht gerust en zonder gemoedsbezwaar ten uitvoer brengen."

Deze verklaring scheen den smid eindelijk geheel gerust te stellen.

"Ik zal al het mogelijke doen, mijnheer, om in veertien dagen de tweehonderd exemplaren gereed te maken," verklaarde hij nu.

"All right!" zei Raffles. "Zend ze met een gekwiteerde rekening naar Houstestreet 62, waar deze jonge gentleman ze van u in ontvangst zal nemen en u de rekening betalen."

Daarna verlieten zij den winkel door de voordeur, die de smid met de pet in de hand voor hen geopend had.

De tocht duurde echter dezen dag nog langer. Brand begreep er niets meer van.

Bij een reclameschilder werd een groot uithangbord besteld, waarop met reuzengroote roode letters op een donkerblauwen grond „Slukani" te lezen stond — een nieuw raadsel, waarover Brand zich tevergeefs het hoofd brak. Van den naam „Slukani" had hij nimmer gehoord.

De Groote Onbekende verklaarde echter, toen zij des avonds laat in een taxi naar hunne villa reden lachend:

"Wacht maar, Charly, het spreekt vanzelf, dat ik je voor je nieuwe betrekking als winkelbediende ook een volledig costuum zal bezorgen.

"Je zult eens zien, hoe het je in de Houstestreet zal bevallen, als je eerst maar achter je nieuw schrijfbureau zit, en daar ondervindt, welk een aangenaam gevoel het is, gedurende eenige weken als chef van het wereldberoemde huis „Slukani" te fungeeren."

Brand keek wanhopend en zei op halfsmeeakenden toon:

"Maar vertel mij nu toch in Godsnaam, Edward, tegen wien is nu deze gansche veldtocht, deze uitvoerige voorbereiding en — tusschen

twee haakjes — dit tamelijk kostbare spel gericht?"

Lord Lister wierp de rest van zijn cigarette door het geopende venster van de auto en zei:

"Ik heb met de brave lieden van de „Antiqua"-club een reuzenmop voor, waarbij natuurlijk onze inniggeliefde vriend, de dikke hoofd-inspecteur van politie, Baxter, ook niet ontbreken mag.

"Buitendien hoop ik ook onze financiën wat te verbeteren. En ik denk, Charly, dat dit twee redenen zijn, die ten slotte wel de moeite zullen loonen, om zich eenigen last te getroosten.

"Dus, Charly, „Slukani" is ons wachtwoord!"

Brand zei niets, maar schudde het hoofd en zuchtte.

Hij had gedurende de jaren, die hij nu reeds met Raffles samenwerkte, veel vreemde zaken beleefd en zich ook werkelijk wel weten te schikken in allerlei zonderlinge situaties, maar wat er nu ging gebeuren, was toch waarlijk wel een beetje al te gek.

In de eerste plaats de buurt. Dat was al niet erg aangenaam. Naar alle waarschijnlijkheid zou hij geruimen tijd als huurder van den winkel en als winkelier moeten optreden en dus verblijf houden onder menschen, die geen bijzonder goede opvoeding hadden genoten. Dat was nu nog het minste, want naar Brand bij ondervinding wist, zijn er onder dergelijke lieden zeer velen, die een hart van goud in hun borst ronddragen en die veel meer voor hun evenmensch over hebben, dan vele zoogenaamde beschaafde lieden, maar wat Brand wél vervelend vond, was, dat de buurt zeer onzindelijk was. Het is een opmerkelijk en zeer betreuenswaardig, doch onmiskenbaar feit, dat de menschen zoodra zij tot een zekeren graad van armoede zijn vervallen geen lust en plezier meer hebben om hun huis en hun lichaam zindelijk te houden, iets dat toch met zeer geringe middelen is te doen, daar zeep in zeer goedkoope vorm is te verkrijgen.

Onzindelijkheid was een doorn in het oog van Brand en hij zag dan ook zijn winkelierschap met een zeker onaangenaam gevoel tegemoet. Intusschen hoopte hij er op, dat er misschien nog wat in den weg zou komen, hetgeen echter, zooals wij in den loop van het verhaal zullen zien, dit keer niet geschiedde.

Brand moest er aan gelooven of hij wilde of niet.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige brief.

Drie weken later was de winkelzaak in Houstenseestreet geopend en in vollen gang.

Charly Brand had de noodzakelijkste dingen, die hij voor een verblijf van verscheidene weken noodig had, in een kleine achterkamer laten brengen en zich daar zoo behagelijk ingericht, als de beknopte ruimte het toeliet.

Nu zat hij achter zijn mooie nieuwe schrijftafel, had een vel papier voor zich, dat den naam der firma „Slukani" droeg en schreef volgens het dictaat, dat de Grootte Onbekende, die tegenover hem op de sofa zat, hem gaf, den volgenden brief op de schrijfmachine:

„WelEdele Heer!

Sta mij toe, dat ik mij tot u wend voor een zeer eigenaardige zaak, waarvan ik vertrouw dat zij u zeer veel belang zal inboezemen.

Het gaat om het volgende: Op een lange onderzoekingsreis, die een van mijn handelsvrienden gedurende de laatste twee jaar door den Oost-Indischen Archipel maakte, en op een excursie door Indië, kwam genoemde heer ook aan het hof van den Maharadscha van Sagore.

Het vorstendom Sagore behoort, zooals u zeker wel bekend is, tot de machtigste staten van Indië en bevindt zich niet, zooals de andere vorstendommen, onder Engelsch oppergebied.

De vorst van Sagore bezat een zeer mooie dochter, die genoemde heer, waarop ik mij in dezen brief beroep, bij gelegenheid van een boottocht het leven redde.

De vader van het jonge meisje, die bijzonder dankbaar tegenover den redder was, stond hem toe den een of anderen wensch te doen en beloofde hem onvoorwaardelijk dien te vervullen, voor zoverre dit in zijn macht was.

Gedurende de drie weken, dat hij aan het hof van Sagore doorbracht, had hij met den ceremoniemeester van het paleis vriendschap gesloten en vernam daardoor het bestaan van een zeer geheimzinnigen wondersleutel, dien hij ten slotte van den

vorst als belooning voor het redden der prinses vroeg.

De Maharadscha van Sagore trachtte zijn eenmaal gegeven woord terug te nemen, daar deze sleutel een der zeldzaamste kostbaarheden was, die zich in zijn schatkamer bevonden. Mijn vriend wilde echter in geen geval van zijn eenmaal uitgesproken wensch afstand doen, en nu was de vorst ten slotte verplicht, den sleutel af te geven, welke nu door een samenloop van omstandigheden, die ik u niet verklaren mag, in mijn bezit is.

Daar ik van een intiem vriend van u vernomen heb, dat u een hartstochtelijk liefhebber bent van antiquiteiten, ben ik zoo vrij, u dezen Indischen wondersleutel bij dezen te koop aan te bieden.

De prijs, waarvan ik niet afwijk, is 500 pond sterling. Ik verzoek u beleefd, mij binnen acht dagen te willen berichten, of u op mijn aanbod reflecteert.

Wat nu de eigenlijke waarde van den sleutel betreft, veroorloof ik mij, u ook daaromtrent eenige verklaring te geven. Want, zooals u wel begrijpen kunt, is de sleutel niet alleen als antiquiteit van waarde, doch ook om andere redenen. Ten eerste zal het huis, waarop de sleutel in de voordeur past, toegankelijk voor u zijn en uw eigendom worden.

U kunt daar binnengaan, en er zal niemand te vinden zijn, die het durft wagen, u uit uw nieuwe woning te verdrijven. De tweede eigenschap van den Indischen wondersleutel, die nog veel merkwaardiger is, bestaat daarin, dat elke wensch die gij in het door u geopende huis uitspreekt, binnen 24 uren vervuld zal worden. Al is deze wensch nog zoo fantastisch, ja bijna onmogelijk — u zult nooit teleurgesteld worden.

Waarschijnlijk komt hetgeen ik u hier zeg, ongelooflijk voor, iets dat ik u volstrekt niet kwalijk kan nemen, daar het mij in een dergelijk geval even zou gaan. Maar toch dient ge uw oordeel even op te schorten, daar gij, indien ge ziet, wat ik gezien heb, en dat zult ge zeker als

ge den sleutel in uw bezit hebt, — niet meer sceptisch en ongeloofig zult zijn.

Ik behoeft u in dit verband alleen maar even in herinnering te brengen het feit, dat zich daar in het verre Oosten eenige duizende jaren geleden heeft voorgedaan met den knaap Aladin, die zooals ge u uit de verhalen van 1001 nacht die alle op waarheid berusten, zult herinneren, door aan een hem geschonken lamp te wrijven, een slaaf te voorschijn kon roepen, die hem alles bezorgde, dat hij wenschte te hebben, zoodat hij voor zijn verder leven geheel van zorgen was bevrijd. Met dezen sleutel is het nu precies zoo iets, ofschoon hier geen slaaf verschijnt, maar op andere wijze uw verlangens in vervulling gaan.

U zult wel willen bekennen, mijnheer, dat voor een dergelijk voorwerp van waarde, waaraan nog zoovele andere voordeelen verbonden zijn, de gevraagde prijs van 500 pond sterling zeer gering is.

Ik heb er echter toe besloten, u dit aanbod te doen, daar ik zelf een liefhebber van antiquiteiten ben en in u een geestverwant hoop te vinden. En ik weet zeer goed, welk een genot elke verzamelaar van oudheden en elke ware kenner van echte kunstwerken smaken zal, als hij een dergelijk zeldzaam voorwerp vindt.

Bedank mij niet voor dezen brief, zoek mij niet persoonlijk op; want als ik het moet aanschouwen hoezeer u over dezen Indischen wondersleutel verbaasd bent, dan kon het wel zijn, dat ik nog spijt kreeg, dezen brief verzonden te hebben.

U handelt dus in ons ebider belang, als u mij slechts de opdracht geeft, u den wondersleutel „Slukani" tegen betaling van 500 pond sterling te zenden.

Ik hoop, dat mijn beroep op uwe liefde voor de kunst niet tevergeefs was. En ik weet beslist, dat uwe kinderen en kindskinderen mij als den gelukaanbrenger van uwe familie tot hun laatsten ademtucht zullen zegenen.

Dit bewustzijn zal mij een ruime schadeloosstelling zijn vor de zeldzame kostbaarheid, die ik door den verkoop van den sleutel afsta, en dien ik door bijzondere omstandigheden voor zulk een belachelijke geringe som van de hand doe.

Ik verzoek u zoo spoedig mogelijk een beslissing te nemen en mij uw besluit per omgaande mede te deelen.

Ontvang de verzekering van mijn bijzondere hoogachting,

Uw dw.

BILLY CARLTON."

Charly Brand had verscheiden malen, terwijl zijn vingers over het toetsenbord der schrijfmachine heen en weer dansten, met open mond zijn vriend en meester aangekeken, die zich daaraan in het minst niet stoorde.

Toen de jonnge secretaris nu eindelijk met tikken ophield, zei hij, terwijl hij de schouders ophaalde:

„Hoor eens, Edward, dat is de grootste humbug, dien je tot dusver hebt vertoond. Ge loof je dan inderdaad, dat op dezen brief iemand zal ingaan? Een denkend mensch zal hem eenvoudig in elkaar frommelen en in de prullemand smijten, je misschien een onbeleeft briefkaart zenden en je wegens gemeene oplichterij aanklagen."

Lord Lister sloeg de beenen over elkander en keek naar de punten van zijn lakschoenen.

„Een denkend mensch, beste Charly," antwoordde hij, „zou waarschijnlijk zoo handelen. Zelfs hóógtwaarschijnlijk! En met denkende menschen zou ik deze zaak ook niet zoo behandelen."

„De brave leden der club „Antiqua" echter zijn, zooals je zelf tot je vermaak ondervonden hebt, zoo verschrikkelijk dom, dat ik geen penny meer voor mijn menschenkennis geef, als één van hen dezen brief onbeantwoord laat. Je zult zien — zij zullen mij allen zonder uitzondering getrouw en eerlijk hun vijfhonderd pond zenden, om daarvoor den be-tooverden wondersleutel in te ruilen."

„Wees zoo goed als ik weer vertrokken ben eens uit te rekenen, hoeveel 35 maal 500 is, en je zult met mij toestemmen, dat mijn bewering niet overdreven is, als ik verklaar, dat de verzamelclub van antiquiteiten het meest tot de verbetering van onze financiën zal bijdragen!"

Charly Brand nam nu zijn vulpenhouder en krabelde op den rand van het papier den vorm van den sleutel „Slukani".

„Maar wat moet ik doen, Edward," vroeg hij, „als een van de lui, die den brief ontvangen, argwaan koestert, de brutale zwendel bemerkt en de politie naar mij toestuurt?"

Lord Lister haalde zijn met juweelen bezetten sigarettenkoker te voorschijn en stak een sigaret op. Ook zijn vriend bood hij een sigaret aan.

„Ik zou je dringend ontraden, beste jongen," zei hij daarna, „om je het hoofd met on-

noodige zorgen te breken. Dat, waarvoor jij bevreemd bent, zal nimmer plaats hebben. Te minder, omdat ook de brave Baxter een afschrift van dezen brief zal krijgen. Hij zal natuurlijk niet in gebreke blijven, om mij op de eerstvolgende bijeenkomst der vereeniging te vragen, hoe ik er over denk. En het zal mij een bijzonder genoegen zijn, hem 500 pond uit den zak te kloppen. De man heeft ons gedurende al die jaren op veel meer onkosten gejaagd, zoodat hij mij deze kleine revanche toch zeker wel schuldig is."

De chef van het huis „Slukani" moest lachen.

„Als je de zaak zoo opvat, heb je volkomen gelijk," zei Brand, „alleen betwijfel ik, dat de hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard deze zaak goed zal opnemen."

Lord Lister stond op en maakte zich gereed om heen te gaan.

„Als ik anders geen zorg had, Charly," zei bij, „dan mij daarover het hoofd te breken, dan zou ik de gelukkigste mensch onder de zon zijn.

„Trouwens wil ik je ook niet langer storen, want je zult de eerstvolgende dagen tamelijk veel te doen hebben met dezen brief, dien ik je zoeven gedictieerd heb, tweehonderd maal af te schrijven"

Hij haalde uit zijn zak een pakket te voorschijn, dat hij voor zijn jongen secretaris op de schrijftafel neerlegde.

„Denk er om, Charly," zei hij nog, „dat je vooral geen doorslagen maakt, maar den brief in zijn geheel telkens uittikt. Het moet wel degelijk den indruk wekken, dat je een aanbod doet aan één man alleen en geen offerte in het groot. In dat geval zouden wij wel kunnen inpakken, want dan zou iedereen argwaan krijgen.

„Hier zijn de gezamenlijke tweehonderd adressen, die je nodig hebt. Werk nu vooral zeer accuraat, opdat er geen enkele brief als onbestelbaar terugkomt, want in onze tegenwoordige onaangename positie moeten wij werkelijk op iedere 500 pond letten."

Charly Brand sloot het couvert met den gedictieerden brief zorgvuldig in het middelste vak van zijn schrijftafel.

„Ik zal mijn best doen, Edward, om alles zoo goed mogelijk uit te voeren," zei hij. „Ik zou je echter zeer dankbaar zijn, als je mij zoudt willen toestaan om de zaak „Slukani" des avonds om half zeven, nadat de laatste post is aangekomen, te mogen sluiten. Daar er van half zeven tot negen uur niet veel publiek komt, gebruiken wij anders onnoodig veel

electriciteit. En je zegt toch zelf, dat spaarzaamheid in den eersten tijd een van onze hoofddeugden moet zijn"

Raffles ging, door Brand gevolgd, van de achterkamer naar den winkel, waar een groote electrische kroon helder brandde.

Hij keek opmerkzaam overal rond en opende ook een groote muurkast, waar de 200 sleutels naast elkander lagen.

„Van deze kast, mijn beste Charly," zei de Groote Onbekende, „hangt onze toekomst en ons bestaan op het oogenblik af. Ik stel haar dus onder je persoonlijke hoede."

„Nu," beweerde Brand, nadat hij de kast weer sloot en den sleutel bij zich stak, „ik geloof, dat aan deze klompen verguld lood zich niet zoo gemakkelijk iemand vergrijpen zal; zelfs al zouden wij de kast open laten staan."

Raffles reikte hem de hand en zei:

„Doe je zaken goed, Charly, en als je in den eersten tijd des avonds niet beters te doen hebt, verwacht ik je altijd om negen uur in onze villa in Park Road. Wij zullen dan iederen avond opnieuw het genot smaken van elkander weer te zien en je zult dan eens zien, hoe mooi je onze woning vindt, juist nu je voor eenige weken veroordeeld bent, in een smerige huurkazerne in de Houstonstreet te vertoeven."

De chef van het huis „Slukani" keek eenigszins neerslachtig in den kalen winkel rond.

„Inderdaad, Edward," zei hij, „ik had de eerste paar dagen heimwee. Als ik mij niet aan je strenge bevelen had moeten houden, dan zou ik reeds den eersten middag den winkel weer gesloten hebben, om naar onze mooie villa terug te keeren.

„Doch mettertijd gewent men aan alles. En ik moet eerlijk bekennen, dat ik mij hier langzamerhand begin thuis te gevoelen. Alleen moet je mij het genoegen doen, je wat meer hier te vertoonen. Je moet in aanmerking nemen, dat ik een dergelijke eenzaamheid nog nooit heb gekend."

De Groote Onbekende legde zijn hand op het mooie blonde haar van zijn vriend en keek hem lachend aan.

„Het verheugt mij, mijn beste jongen, dat je zoo aan mij gehecht bent," zei hij opgewekt. „En als ik openhartig wil zijn, moet ik bekennen, dat ook mij deze zoo ongewone eenzaamheid eenigszins moeilijk valt. Doch zooals gezegd: Zaken zijn zaken, en wij zullen ons, als dat zaakje goed afloopt, rijkelijk schadeloos stellen.

„Nu moet ik echter vertrekken, want ik wil nog een bezoek brengen aan het hoofdbureau

van politie Scotland Yard, daar ik moet bekennen, dat ik er zeer naar verlang om mij weer eenige uren met mijn vriend Baxter te onderhouden.

„Je kunt je volstrekt niet voorstellen, hoe zeer deze brave kerel zich er over verheugt, als hij mij weer eens te zien krijgt.”

Brand was zoo ontsteld, dat hij de oogen wijd open sperde.

„Jij — bezoekt — Baxter?” stamelde hij.

Raffles trok zijn handschoenen uit.

„Zeker,” verklaarde hij kalm, „het is heden de vierde of vijfde keer. Ik geloof, dat de „vloot” vermoedt, wie achter den kunstliefhebber Lord Mac Lewles schuilt. De kleine kerel lacht tenminste altijd zoo spottend, als de dikke Baxter mij met zijn vriendschapsbetuigingen overlaadt.”

„Het is inderdaad zeer grappig!”

En met deze woorden vertrok hij.

ZESDE HOOFDSTUK

De zaak bloeit.

Op het hoofdbureau van politie scheen het dien dag weer onstuimig weer te zullen worden.

Secretaris Marholm, bijgenaamd de „vloot”, had nauwelijks zijn kop koffie leeggedronken en zijn geliefkoosde pijp aangestoken, of de deur werd opengeduwde en de „geweldige” verscheen.

Zonder zijn secretaris goeden morgen te wenschen, hing hij hoed en jas aan den kapstok, zette zich voor zijn schrijfbureau en begon hijgend en zuchtend de aangekomen dienstbrieven na te zien.

„Het zit bij hem weer niet gezond”, dacht de „vloot” schouderophalend en werkte kalm door.

Dit zwijgen duurde wel vijf minuten. Eindelijk begon het den hoofd-inspecteur zelf te vervelen en zocht hij ergens een zondebok, op wien hij zijn slecht humeur kon koelen.

Want plotseling gooide hij den grooten papiersnijder, waarmede hij de brieven gewoonlijk opende, op zijn schrijftafel, keerde zich om en zei op scherpen toon:

„Luister eens naar mij, Marholm!”

De „vloot” legde de pen neer en antwoordde met een fijn lachje:

„Altijd tot uw dienst, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie!”

„Hoe kom je toch aan die dwaze manier van spreken?” snauwde Baxter.

Marholm zette het onschuldigste gezicht ter wereld.

„Dat is toch geen dwaze manier van spreken, mijnheer de hoofd-inspecteur”, zei hij kwasi-beleedigd.

„Ik heb thuis in slapelooze nachten lang erover nagedacht, totdat ik het eindelijk vond. Ik weet waarlijk niet wat u daarop hebt aan te merken.

„Volgens mijn oordeel klinkt het zeer eerbiedig en het is in elk geval duizend maal mooier dan het „tot uwe orders!” — welke uitdrukking u voortaan ook bij ons schijnt te willen invoeren.”

De geweldige keek hem van uit de hoogte en met een minachtenden blik aan.

„Je gaat je bevoegdheid te buiten, Marholm”, zeide hij op strengen toon.

„Je schijnt geheel en al te hebben vergeten,

dat je slechts een ondergeschikt ambtenaar bent en dat het je niet geoorloofd is, om mijn maatregelen te bespotten. Heb je mij verstaan?"

De „vloo” schudde het hoofd, deed een paar trekken aan zijn pijp en verklaarde ten slotte:

„Openhartig gezegd, neen, mijnheer de hoofd-inspecteur. Wat u mij daar zoo juist verteldet, was zeer mooi — met alle respect! — Ik heb echter den diepen zin daarvan niet recht begrepen. Maar daar komt het niet zoo-zeer op aan. Wilt u mij niet liever verklaren, wat u van mij wenscht?"

Als blikken konden dooden, dan was Marholm op dit oogenblik zonder twijfel dood van zijn stoel gevallen.

„Zeker wil ik je dat verklaren”, antwoordde Baxter met onheilspellende kalmte.

„Ik zal mij met een lid van het parlement in verbinding stellen, opdat er een wet in het leven geroepen wordt, waarbij den beambten als ze in dienst zijn, het rooken van tabak verboden wordt met bedreiging van onmiddellijk ontslag.

„Daar de Lord-Mayor er helaas niet toe te bewegen is, om deze straf in toepassing te brengen, blijft mij niets anders over dan mij tot het parlement te wenden.

„Want de verschrikkelijke rook uit je pijp brengt mij beslist nog onder den grond. Ik geloof zeker, dat ik asthma krijg.

„Al mijn portien zijn door die vervloekte tabak reeds verstoppt, zoodat ik nauwelijks meer adem kan halen”.

De „vloo” blies den hoofd-inspecteur een geweldige rookwolk in het gezicht, blijkbaar bedoeld als antwoord op dat gezegde.

„Goed, doe dat maar, ik ben het geheel met u eens”, antwoordde de vloer. „Maar ook ik zal een verzoek indienen en vragen, dat ook aan de hoogere beambten gevangenisstraf zal worden opgelegd als zij in de diensturen zware sigaren rooken!”

En toen Baxter hem, sprakeloos over deze brutaliteit, met een open mond aanstaarde, sprong Marholm op en begon met groote stappen door het vertrek heen en weer te loopen, op dezelfde wijze als Baxter dit gewoonlijk deed.

Maar plotseling bleef hij voor Baxter, die hem nog steeds aankeek, staan en sprak met luide stem:

„Ja, mijnheer, uw sigaren tasten mijn gezondheid aan! Uw sigaren bederven mijn gestel op de vreeselijkste manier! Mijn leven is duizendmaal meer waard dan het uwe, want ik ben gehuwd en heb een huisgezin. Van mijn

gezondheid hangt het wel en wee van een zwakke vrouw en drie kinderen af. Maar gij ondermijnt mijn lichaam met uw rooken.

„Foei, schaam u, mijnheer! Weet gij wel hoe men uw handelwijze noemt? . . . Men noemt die een moorddaanslag! Aan zulk een misdaad maakt gij u iederen dag schuldig!

„Als gij eenig gevoel voor uwe naasten hadt, dan zoudt gij niet meer in dit vertrek zijn; dan waart gij reeds lang van schaamte en berouw gestorven”.

De inspecteur van politie, die deze lange speech voor ernst opnam, voelde zich onbehagelijk en werd bang voor zijn secretaris, die met woedende oogen steeds dichterbij hem kwam.

Maar hij vatte moed en haalde alleen de schouders op.

„Je bent gek, Marholm,” zei hij, „je bent totaal krankzinnig. Ik wist dat reeds lang en heb je dit ook reeds dikwijls gezegd. Dat is ook de eenige reden, waarom ik je houding en de woorden, die je tegenover je chef hebt uitgesproken, niet ter kennis van hoogere autoriteiten zal brengen.

„Ik heb altijd medelijden met je gehad, dat weet je en je maakt er nu misbruik van”.

De „vloo” keerde zich om, ging zitten en begon zijn pijp opnieuw te stoppen.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en nadat Baxter „binnen” geroepen had, verscheen er een agent en presenteerde den chef een visitekaartje, waarop stond:

Algernon, Lord Lewles.

Een straal van blijdschap vertoonde zich op het gelaat van den hoofd-inspecteur van politie.

„Laat dien heer binnenkomen!” gebod hij, waarop de agent het vertrek weer verliet.

Raffles trad in zijn gewone vermomming binnen.

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard sprong op, snelde naar hem toe en wilde hem omhelzen.

„Mijn waarde lord,” riep hij uit, „uw komst is een groote verrassing voor mij; uw bezoek van eergisteravond was ook zoo vreeselijk kort. Ik hoop, dat gij heden meer tijd hebt. Ik verheug er mij op, een uurtje aangenaam met u te kunnen praten.”

Raffles maakte een kleine buiging voor de „vloo”, die deze beantwoordde met een glimlach en met een blik naar den dikken Baxter.

De politie-secretaris en de Grootte Onbekende

de keken elkander een oogenblik onderzoekend aan.

Het was alsof ieder de gedachten van den ander wilde raden.

Lord Lewles legde zijn hoed op een stoel neer, wendde zich weer tot den hoofd-inspecteur en ging tegenover hem zitten.

„Het doet mij zeer veel leed, waarde vriend", begon hij, „dat ik ook heden slechts eenige oogenblikken tijd heb. Ik heb namelijk aan mijn neef, den Lord-Mayor, beloofd hedenmiddag bij hem te komen, om met hem eenige belangrijke familieaangelegenheden te bespreken, maar ik zal mij niettemin met genoegen gedurende tien minuten met u kunnen onderhouden".

Aan het gelaat van den „geweldige" kon men zien, dat hij zich verwonderde. Hij had tot dusverre nog niet geweten, dat zijn nieuwe kennis zoo na verwant was aan den gevreesden Lord-Mayor van Londen. Hij had er nu des te meer voldoening van, dat het hem zoo gemakkelijk gelukt was, de vriend te worden van lord Mac Lewles.

Hij boog zich een weinig voorover en zei:

„Het is mij bijzonder aangenaam, geachte vriend, dat gij mij juist heden komt bezoeken".

De „vloer" scheen zich verslikt te hebben, want hij hoestte zóó erg, dat Raffles zich noodzaak zag, hem vragend aan te kijken.

Maar de dikke Baxter haalde een enveloppe uit zijn zak, nam daaruit een brief en sprak:

„U weet, lord Mac Lewles, dat ik van af den eersten dag onzer kennismaking uw intelligentie op zeer hoogen prijs heb gesteld en daarom zou ik nu gaarne van de gelegenheid gebruik willen maken, u om raad te vragen.

„Ik ontving namelijk heden dezen brief; zoudt u zoo goed willen zijn, dien eens te lezen?"

Bij deze woorden overhandigde hij den Grooten Onbekende den brief, waarop van boven niets anders gedrukt stond dan het woord „Slukani".

Lord Lewles bekeek den brief; het scheen, dat hij niet wist wat hij er mede beginnen moest.

Maar Baxter kwam hem tegemoet.

„Lees maar, mylord en wees zoo goed, mij te zeggen hoe u er over denkt.

„Er ligt mij zeer veel aan gelegen, uwe meening te weten."

Wat Raffles verwachtte, was gebeurd. Baxter had den brief, door Brand verzonden, en handelende over de aanbieding van den

gouden wondersleutel, ontvangen en wilde er nu zijn oordeel over hooren.

Een flauw glimlachje vloog over de trekken van den Grooten Onbekende, die zich voornam om zijn vriend Baxter op wat fraais te tracteeren.

Hij bleef met de enveloppe in de hand zitten en draaide die om en om.

Eindelijk scheen hij zijn besluiteloosheid te overwinnen, opende hij het couvert en haalde den brief, eruit, die hij openvouwde.

Nu begon hij te lezen en onmiddellijk trok hij, zooals hij in ernstige gevallen altijd deed, zijn wenkbrauwen tezamen.

De Grooten Onbekende scheen zich over den inhoud, beginnende met de woorden: „hooggeëerde heer", te bedenken. Overigens stond er natuurlijk letterlijk in den brief wat hij drie dagen geleden zijn secretaris Charly Brand in de Houstonstreet 62, had gedicteerd, alleen met de afwijking, dat Baxter uitgenoodigd werd om den sleutel, als hij daarvan kooper werd, persoonlijk in Houstonstreet 53, des avonds te komen afhalen.

Gedurende eenige oogenblikken heerschte er een diepe stilte in het vertrek.

Lord Lister had den brief twee keer woord voor woord, van het begin tot het einde, doorgelezen, voordat hij hem aan den hoofd-inspecteur van politie teruggaf.

Baxter keek hem met gespannen verwachting aan.

Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

„Wat denkt u ervan, mylord?"

De Grooten Onbekende schudde het hoofd en antwoordde:

„Het komt mij voor, een vreemde geschiedenis met dezen Indischen wondersleutel te zijn, mijn waarde hoofd-inspecteur."

„Ik houd het er voor, dat het niets dan een groote zwendel is," beweerde de hoofd-inspecteur van politie.

Op het aristocratische gelaat van den bezoeker vertoonde zich zulk een ironisch lachje, dat Baxter verlegen werd.

„Ik geloof, waarde vriend, dat gij u nu erg vergist," zei Raffles. „Het woord „zwendel" kan naar mijn meening hier niet van toepassing zijn.

Zooals u weet, ben ik met mijn jongen secretaris, Mr. Wood, langen tijd in Indië geweest en kwam daar dikwijls in de gelegenheid om aan de hoven der vorsten toegelaten te worden, doordat ik van uit mijn vaderland aanbevelingsbrieven had.

„En nu ik het woord „Slukani" weer lees,

herinner ik mij, dat ik gedurende mijn openthoud in Indië dikwijls gelegenheid heb gehad allerlei vreemde verhalen te hooren over de wonderlijke kracht van dezen sleutel, die, zooals de schrijver van uw brief terecht beweert, destijds in het bezit was van den Maharadscha van Sagore.

„Ik ben tot mijn spijt niet aan het hof van dezen vorst geweest, zoodat ik niet in de gelegenheid was mij persoonlijk van de waarheid van de verhalen omtrent de raadselachtige uitwerking van den sleutel op de hoogte te stellen. Maar de personen, die mij dit mededeelden, waren geloofwaardige lieden en bestonden hoofdzakelijk uit hooggeplaatste militairen.

En ik moet bekennen, dat het destijds in Indië een algemeen bekend feit was, dat de bezitter van den wondersleutel „Slukani" gerust onder de benijdenswaardige menschen van het aardrijk gerekend mag worden.

„Daarbij behoeft ik er u zeker niet aan te herinneren, dat er in Indië nog steeds allerlei vreemde dingen gebeuren. Indië is het land van de fakirs en wat die menschen kunnen bewerkstelligen, grenst waarlijk aan het wonderbaarlijke.

„Ik heb er dingen zien gebeuren, zoo vreemd en wonderbaar, dat gij mij niet zoudt gelooven en toch heb ik dat alles met mijn eigen oogen gezien.

„Vergeet niet, dat Indië het land is van de 1001 Nacht en dat alles wat in die vreemde verhalen staat opgeteekend, wel degelijk op waarheid berust. Alleen is de toestand nog een weinig anders geworden door de vorderingen, die de wetenschap in de laatste eeuwen heeft gemaakt en waar de wonderbaarlijke feiten zich bij aangesloten schijnen te hebben.

„De vreemde dingen van vroeger zijn nog veel vreemder geworden, om de eenvoudige reden, dat hetgeen destijds voor vreemd gold, thans met de nieuwe uitvindingen en ontdekkingen lang zoo vreemd niet meer klinkt, zoodat de tovenaars en fakirs en allen die zich met zwarte kunst bezig houden, daar zeker hun daden naar hebben moeten inrichten.

„Neen, ik kan u verzekeren, dat ik in het geheel niet sceptisch sta tegenover datgene wat ik in dezen brief lees en u zult mij een groot genoegen doen, mij den sleutel, wanneer ge dien hebt, eens te laten zien."

De hoofd-inspecteur van politie had met open mond geluisterd. Zijn uitpuilende oogen werden van verbazing hoe langer hoe grooter.

„Dus werkelijk, mylord," hijgde hij, „dan

was mijn oordeel over den inhoud van dezen brief een weinig voorbarig.

„Want als u ook van meening bent, dat het bestaan van dezen wondersleutel geen fantasie is, dan zou de gelegenheid toch zeer gunstig zijn om zich deze kostbaarheid met de daaraan verbonden voordeelen voor den prijs van 500 pond aan te schaffen."

De Groote Onbekende was opgestaan en liep in gedachten het vertrek op en neer.

Eindelijk bleef hij voor den hoofd-inspecteur van politie staan en keek hem peinzend aan.

„Ja, ziet ge, waarde vriend, dat is eigenlijk het eenige punt, dat mij niet recht duidelijk is," zei hij.

„Voor 500 pond sterling is deze sleutel zoo goed als voor niet — want volgens mijne meening is de prijs, die er voor betaald moest worden, niet te berekenen."

Nu begon de hoofd-inspecteur belangstelling te toonen.

„Hebt u dan niet gelezen, mylord, dat de man aan het slot van zijn brief bekent, dat geheime omstandigheden hem noodzaken om het voorwerp zoo goedkoop aan te bieden? Dat wil met andere woorden zeggen, dat Mr. Carlton hoogstwaarschijnlijk niet op eerlijke wijze in het bezit van den sleutel is gekomen, en dat hij door financieele moeilijkheden met den verkoop niet wachten kan totdat de wonderbare werking van het kostbare voorwerp hemzelf ten goede komt."

De „vloot", die tot dusverre alles zwiiggend had aangehoord, proestte het na deze woorden uit van het lachen.

Lord Lister antwoordde: „Inderdaad, ge hebt gelijk, Mr. Baxter, daaraan heb ik niet eens gedacht en nu geloof ik stellig, dat de schrijver van uw brief inderdaad in het bezit is van den Indischen wondersleutel.

„Ik moet uw schranderheid ten zeerste bewonderen en wensch u daar geluk mede. Men kan wel zien, dat gij niet voor niets hoofd-inspecteur van politie geworden zijt."

Baxter zette een hooge borst van verwaandheid en het scheen wel, dat hij even als de kikker uit de fabel van Lafontaine aanstonds van opgeblazenheid zou barsten.

Er gebeurde echter niets van dat alles, doch Baxter stak de duimen in de armsgaten van zijn vest en zei:

„Durft gij mij dan aanraden om er de 500 pond sterling voor te betalen?"

Raffles haalde de schouders op.

„Wat zal ik daarop antwoorden, inspecteur; als u dat bedrag missen kunt — — —"

De hoofd-inspecteur maakte een toestemmende beweging.

„Zeker wel, ten allen tijde wel, Lord Mac Lewles,” zei hij. „Ik moet wel een idioot zijn, als ik er niet voor gezorgd had, steeds zulk een som te mijner beschikking te hebben!”

De bezoeker begon te lachen en zei:

„Dat verandert de zaak. Dan geloof ik, zonder u te beleedigen, dat u nog nimmer een bedrag van 500 pond beter hebt besteed, dan door deze som aan mr. Carlton te zenden.”

De dikke inspecteur sprong op, stak zijn handen in de broekzakken en liep met het gezicht van een overwinnaar in het vertrek op en neer.

„Ik heb reeds dadelijk een besluit genomen,” riep hij uit. „Hedenavond om elf uur ga ik naar het aangeduide adres en haal den wondersleutel.

„Misschien hebt u overmorgenavond eenige uren voor mij beschikbaar, Lord Lewles? Wij zouden dan den sleutel eens kunnen probeeren.”

De Groote Onbekende reikte hem de hand en zei:

„Gaarne, waarde inspecteur. Ik zal overmorgen de vrijheid nemen om per telefoon met u te overleggen op welk manier wij de uitwerking van den sleutel zullen beproeven. ^c ben er zelf zeer op gesteld om aan mijn kennissen onze ondervinding mede te deelen.”

Nu begon Baxter de groote sympathie voor zijn vriend onder woorden te brengen, waarbij hij zijn bezoeker bijna in de armen sloot.

„Dus tot een recht spoedig wederzien, waarde Lord Mac Lewles!” zei Baxter eindelijk.

De Groote Onbekende drukte hem vriendenschappelijk de hand, maakte een buiging voor de „vloer” en de deur ging achter hem dicht.

Toen de bezoeker vertrokken was, ging Baxter zitten, sloeg de beenen over elkaar, stak een sigaret op en zeide:

„Wel, Marholm, wat zeg je van mijn nieuwe kennismaking met den neef van den Lord Mayor van Londen?”

De „vloer” was weer naar zijn schrijfbureau teruggekeerd, zijn pen kraste over het papier; hij haalde de schouders op en zei:

„U weet wel, inspecteur, dat ik al uw vrienden met een wantrouwend oog aanzie, omdat ik reeds te vaak ondervonden heb, welke bittere ondervinding u met hen hebt opgedaan.”

De hoofd-inspecteur van politie lachte hem uit en antwoordde:

„Voorzichtigheid is een groote deugd, waarde Marholm, maar bij jou schijnt die voorzichtigheid in ziekelijkheid ontaard te zijn. Ik

zou wel willen weten, wat je in te brengen hebt tegen mijn nieuwen vriend Lord Lewles?”

„Niets anders,” antwoordde de „vloer”, „dan dat ik van meening ben, dat hij alles is, behalve degene waarvoor hij zich uitgeeft.”

„Je bent een dwaas, Marholm,” hernam Baxter. „Ik geloof, dat een man als Lord Lewles verre boven je verdachtmaking verheven is. Wat denk je dan, wie zich achter dien naam verschuilt?”

De „vloer” klopte zijn pijp uit.

„Wie?” herhaalde hij, „niemand anders dan uw geliefde vriend Raffles.”

Baxter ging achterover in zijn stoel zitten, strekte zijn beenen uit en begon luidkeels te lachen.

„Raffles — ben jij van meening, dat Lord Lewles niemand anders dan Raffles is?”

Dat moet ik mylord toch eens vertellen. Dat is het bespottelijkste van hetgeen ik ooit uit je mond gehoord heb. Zulk een groote verstandsverbijstering had ik niet van je verwacht,” beweerde Baxter tusschen twee lachbuien door.

De „vloer” antwoordde hierop:

„Ik hoop, inspecteur, dat de zaak niet in omgekeerde richting uitvalt. U weet, dat mijn gevoelens mij nog nooit bedrogen hebben en ik durf wedden, dat u zich vreeselijk om den tuin laat leiden.”

De inspecteur werd plotseling ernstig, stond op en ging naar zijn secretaris, zeggend:

„Hoor eens, Marholm, ik heb reeds meermalen opgemerkt, dat je wartaal spreekt. Zeg mij eens eerlijk — of je niet dikwijls hoofdpijn hebt?”

De „vloer” schoof de hand van den inspecteur, die deze op zijn voorhoofd leggen wilde, weg.

„Zeker, inspecteur,” zei hij. „Deze hoofdpijn gevoel ik elken keer, als ik er getuige van moet zijn, dat ge u voor nar laat gebruiken en niet alleen u zelf, maar tevens ons geheele personeel aan den spot van de gansche wereld blootstelt.

„Maar tegelijkertijd gevoel ik dan een jeuk in mijn rechterhand, die mij er toe aanspoort om zeker iemand een flink pak slaag toe te dienen. Bedenk zelf maar eens, wien ik daarmee op het oog heb.”

Baxter werd vuurrood van woede.

„Je bent een ezel en een brutale idioot!” schreeuwde hij.

„Als ik mij niet bedacht en mij herinnerde dat je een ontoerekenbaar individu bent, dan zou ik je nu een paar oorvijgen toedienen, die

je hoofd zóó deden opzwellen, dat je in geen enkele doodkist meer zoudt passen."

De „vloer" sprong op en maakte zich tot den strijd gereed; een onheilspellend vuur blonk uit zijn oogen.

„Weet u, wat u mij doen kunt," zei hij. „U kunt mij niets doen en ik geef u den goeden raad om mij niet te tergen, want anders loopt u gevaar, dat ik mij voortaan iets drukker met u zal bezighouden. Wees nu zoo goed, mij niet verder te storen, ik heb mijn tijd wel anders noodig."

Baxter, die zijn woede niet meer bedwingen kon, vloog op zijn secretaris toe om hem beet te pakken.

De „vloer" was daarop voorbereid en pakte den inspecteur bliksemsnel om het lijf en spoedig lagen de beide mannen op den grond te worstelen.

Het was niet voor den eersten keer, dat dit gebeurde en ook niet voor het eerst, dat Baxter de kracht van Marholm's vuisten moest voelen.

„Zeg mij eens hoe dezen opstopper smaakt?" vroeg Marholm, terwijl hij zijn chef volgens de regelen der kunst een stomp gaf, welke hem den hemel voor een doedelzak liet aanzien.

„En dezen", vervolgde hij, nadat Baxter zich met groote moeite op de andere zijde gewerkt had en Marholm hem op zijn oor een flinke klap gaf.

„En dezen", ging hij voort, Baxter een stomp tegen zijn oog gevend, die den chef deed suizebollen en honderden schitterende sterretjes voor oogen tooverde, ofschoon het klaarlichten dag was.

En zoo ging het geruimen tijd voort, totdat Baxter geen raad meer wetend, luid begon te kermen van angst en pijn en de agenten binnen kwamen, de mannen scheidde en deze beiden, na zich afgeschuierd te hebben, naar huis gingen.

Dit spelletje herhaalde zich een paar maal per week, zoodat de agenten er zich al niet meer over verwonderden.

Op dienzelfden avond bezocht Charly Brand zijn vriend in diens villa in Park Road en vertelde hem, dat hij tot nu toe 150 brieven verzonden had en juist even zooveel bestellingen had ontvangen op den Indischen wondersleutel „Slukani".

Lord Lister zat in zijn fauteuil en hoorde hem lachend aan.

„Dat gaat uitstekend, Charly," meende hij. „Het doet mij genoegen, je te kunnen mede-

deelen, dat je er nog een klant bij krijgt. Die klant is de hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard, aan wien ik heden eens weder een bezoek heb gebracht.

„Hij heeft besloten, op onze aanbieding in te gaan en door betaling van de vereischte 500 pond, eigenaar van den sleutel te worden.

„Je ziet nu, Charly, hoe goed ik mijn boezemvriend Baxter ken. Ik zie nu reeds, hoe zijn oogen van blijdschap zullen fonkelen als ik hem den sleutel overhandig! Overmorgen zullen wij de werking van den sleutel probeeren. Ik hoop, hem weer eens goed in het zonnetje te zetten.

„Maar het wordt tijd om mij op het bezoek van den voornamen heer voor te bereiden, want ik wil hem vermomd in mijn laboratorium ontvangen."

Hij wierp de rest van zijn sigaret in een aschbakje en zei:

„Good bye, Charly, tot weerziens!"

Bij de deur gekomen, keerde hij zich nog eens om en zei tot Brand:

„Dat is waar ook, Charly, je moet nog even hier blijven, want ik herinner me daar, dat Gaston gevraagd heeft of hij vandaag naar zijn broeder mocht gaan, die ziek is. Ik heb hem dat natuurlijk toegestaan en nu heb ik niemand om mijn bezoeker te ontvangen en tot mij te geleiden. En dat is toch zaak als hij een goede gedachte moet krijgen van ons. Wil jij Gaston niet even vervangen?"

„Accoord," lachte Brand, blij, dat er weer een gelegenheid was, om nog wat langer bij zijn vriend te vertoeven.

De beide mannen begaven zich nu naar boven, om zich in de kledkamer van den Grootten Onbekende te vermommen.

Zij, die geregeld deze verhalen lezen, weten wat een vermomming van Raffles betekent. Binnen korten tijd waren de beide vrienden onherkenbaar. Brand was als twee druppelen water zoo gelijkend op den ouden kamerdienaar Gaston, terwijl Raffles er voor gezorgd had, dat Baxter hem noch als Lord Lewles, noch als Lord Lister kon herkennen.

Toen zij gereed waren begaven beiden zich naar beneden, naar de tuinkamer, openden de deur, die op den tuin uitkwam en wandelden langs de paden, welke door de smeltende sneeuw der laatste dagen danig nat geworden waren, naar het groote tuinhuis, dat aan de garage grensde.

Hier aangekomen, sloot Raffles de deur, drukte op een knop en nu kon men zien hoe zich een der tegels van den vloer verhief, om een onzichtbare as draaide en een opening

vrijliet, waaronder zich de eerste treden van een ijzeren wenteltrap vertoonden.

Daar bevond zich het laboratorium van den Grooten Onbekende, waar hij zijn vele werkzaamheden verrichtte als uitvinder en constructeur. Hier zou hij Baxter ontvangen, doch voordat den tijd daartoe aangebroken was, maakte Raffles de omgeving zoo gewoon mogelijk, camoufleerde de onzichtbaar draaiende tegel in den vloer en zoo meer, opdat den bezoeker geen indruk van geheimzinnigheid zou krijgen.

Toen de torenklok het elfde uur verkondigde, naderde de hoofd-inspecteur van politie met rassche schreden de poort, waardoor men toegang had tot het tuinhuis, dat Raffles bestemd had voor de samenkomst met Baxter.

Als kamerdienaar verkleed, opende Brand de deur en begeleidde Baxter naar het laboratorium, waar Raffles zijn laten gast verwachtte.

Brand opende de deur en liet Baxter binnengaan.

Het was een tamelijk groot vertrek, waarin Baxter zich nu bevond. De eigenaar van dit tuinhuis was een bejaard man, met een kalotje op het hoofd en een kamerjapon aan.

Hoestend, alsof hij verkouden was, bood hij zijn gast een stoel aan, waarop de hoofd-inspecteur plaats nam.

„Mijn laat bezoek is het gevolg van een brief dien ik ontvangen heb — — —” aldus begon Baxter het gesprek.

„Ik weet er alles van —”, met deze woorden viel de oude man den hoofd-inspecteur in de rede en vervolgde:

„Ziehier de gouden sleutel. — Neem het mij niet kwalijk, dat ik kort moet zijn, ik gevoel mij niet recht wel en wil mij ter ruste begeven.”

Met fonkelende oogen keek Baxter naar het kostbare kleinood, dat de oude hem in zijn uitgestrekte hand legde.

Verdiept in het beschouwen van den wondersleutel, die nu zijn eigendom geworden was, vergat hij alles om zich heen en eerst het hoesten van den ouden man riep hem tot de werkelijkheid terug.

In groote haast legde hij nu den koop prijs op tafel en snelde daarna weg, alsof hij vreesde dat de oude over den verkoop nog berouw zou krijgen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De arrestatie van Baxter.

Nu volgden de gebeurtenissen elkander snel op.

Op den middag, die op de hierboven beschreven gebeurtenissen volgde, ontving secretaris Marholm in zijn particuliere woning, juist toen hij zich naar zijn bureau wilde begeven, den volgenden brief:

„Zeer geëerde heer Marholm!

Ik ben tot mijn leedwezen verplicht u met een even eigenaardige als onaangename zaak in kennis te stellen. Het betreft een wijd vertakte inbrekersbende, die het plan heeft in de eerstvolgende dagen een grooten, weldoordachten rooftocht in het voornaamste stadsgedeelte van Londen op touw te zetten.

Het eigenaardigste van deze geheele

zaak is, dat ook uw chef, de hoofd-inspecteur van politie Baxter, van Scotland Yard, tot deze zeer verdachte bende behoort.

Door omstandigheden, die ik u hier niet nader verklaren kan, ben ik te weten gekomen dat deze misdadigers van plan zijn in den volgenden nacht er op uit te gaan, om te stelen en te plunderen. Het is hun gelukt, zich van de mooiste huizen van het voornaamste stadskwartier sleutels te verschaffen, waarmede het hun gemakkelijk zal vallen zich toegang te verschaffen.

Ik geloof, dat u mij dank verschuldigd zult zijn, als ik u erop wijs, dat het voor u aanbevelenswaardig is de nachtpatrouilles in deze stadsgedeelten aanzienlijk te versterken. Daardoor zal het u

zonder twijfel gelukken, het grootste gedeelte der dieven op heeterdaad te betrappen.

Voor al moet u de voordeuren streng laten bewaken, daar, zooals ik u reeds meldde, de inbrekers in het bezit zijn van passende sleutels.

Wat nu den hoofd-inspecteur van politie betreft, verzoek ik u in het belang van de geschonden gerechtigheid, geen ondoordachte handelingen te doen, opdat deze zeldzame vangst u niet zal mislukken.

Door mijn hierboven reeds vermelde betrekkingen, zal ik ter rechter tijd trachten te vernemen wanneer en hoe laat Baxter zijn rooftocht wil ondernemen. Het spreekt vanzelf, dat ik u daarvan vroegtijdig in kennis zal stellen, opdat u in staat zult zijn de arrestatie van dezen waardigen vertegenwoordiger der Londensche politie met gemak te kunnen uitvoeren.

Ik maak u er nog bijzonder op attent, dat deze brief op daadzaken berust en geen bedrog is."

De ontvanger van dit origineele schrijven zocht te vergeefs naar een onderteekening. Maar die was ook niet zoozeer noodig, want de geheele geschiedenis scheen hem zoo toe, dat hij er wel aan moest gelooven.

Hij verzuimde niet, de noodige voorzorgsmaatregelen te nemen, natuurlijk zonder dat Baxter er iets van vernam.

De resultaten hiervan waren zoodanig, dat de „vloot" zich menig keer afvroeg of hij waakte of droomde.

Gedurende de eerstvolgende dagen was de drukte aan het hoofdbureau van politie enorm groot.

Van alle kanten kwamen uit Londen en de voorsteden telefonische en schriftelijke klachten van huiseigenaren, waarin vermeld werd, dat een menigte zeer net gekleede lieden des nachts probeerden om de huisdeuren te openen.

Van dag tot dag werd de onrust steeds grooter, zoodat de couranten zich de zaak aantrokken.

De door Marholm uitgezonden agenten arresteerden iederen nacht een massa dezer menschen.

Maar het allervreemdste was, dat alle gearresteerden een gelijksoortigen sleutel bij zich hadden, die van lood gemaakt en zeer zwaar was.

Al de gearresteerden, overigens zeer respectabele lieden, beweerden, dat zij den sleutel gekocht hadden voor een bedrag van 500 pond sterling, en zich dien hadden laten toezenden door een huis in de Houstonstreet 62, firma „Slukani".

Het lag voor de hand, dat eenige verslaggevers zich dadelijk naar dit huis begaven, waar zij gewaar werden, dat daar tot voor acht dagen inderdaad zulk een firma gevestigd was geweest, maar dat de eigenaar, een jonge man, intusschen spoorloos verdwenen was.

De huiseigenaar wist niets anders te vertellen, dan dat men hem een vol jaar huur vooruit betaald had.

Wat de bende misdadigers betrof, deze scheen uitgebreide vertakkingen te hebben, want iederen ochtend, als Marholm op het bureau kwam, vernam hij, dat weer een gansche bende van hen gearresteerd was.

De „vloot" wist eindelijk niet meer wat hij moest doen, maar hij liet allen in voorarrest, totdat de rechtbank tijd zou gevonden hebben om zich met hen te bemoeien.

De opgewondenheid werd van dag tot dag erger in Londen en het schandaal ging zóóver, dat de koning den Lord Mayor op audiëntie noodigde, om zich de zaak te laten verklaren.

Alleen Baxter vermoedde van dit alles niets, want hij las geen couranten en de „vloot" gevoelde zich niet verplicht, hem op de hoogte te stellen.

Hoofd-inspecteur Baxter, die anders bijna nooit thuis was, had dezen avond voor zich gereserveerd.

Raffles was des morgens op zijn bureau geweest en zij hadden toen afgesproken, elkander om elf uur te zullen treffen voor den winkel van Robinson aan het Strand.

Nauwelijks had Baxter des middags om drie uur het bureau verlaten om te gaan dineeren, of de telefoon belde.

Marholm, die juist ook vertrekken wilde, ging naar het toestel.

„Hallo," zeide iemand met verdraaide stem, ofschoon de „vloot" meende die stem toch meer gehoord te hebben, „bent u daar, inspecteur Marholm?"

„Ja," antwoordde de „vloot"; „met wien spreek ik?"

„Dat doet niets ter zake," klonk het van den anderen kant van den draad. „Ik wilde hooren of u den brief ontvangen heb, dien ik u veertien dagen geleden heb toegezonden?"

De secretaris luisterde nu met belangstelling en antwoordde:

„Ja, Sir. Ik ben u daar dankbaar voor; want

het is mij gelukt, verscheidene leden van de bende te arresteeren."

"Dan ziet u," zei de ander, "dat ik u goed geraden heb en zult gij mij ook wel gelooven, als ik u op een gelegenheid opmerkzaam maak, waardoor gij uw roem als detective zeer kunt vergrooten."

"Wees dan zoo vriendelijk mij te zeggen, met wien ik spreek?" hernam Marholm.

"Neen," luidde het antwoord, "dat kan ik niet zeggen."

"Maar ik zal u iets anders zeggen: Tracht hedenavond om half twaalf bij het huis Park Road 14 te zijn. De hoofd-inspecteur van politie zal daar om dien tijd trachten in te breken; maar ik moet u aanraden nog een paar flinke agenten mede te brengen, daar de hoofd-inspecteur zich waarschijnlijk heftig tegen zijn arrestatie zal verzetten."

Daarop legde de spreker het toestel neer en hoe Marholm ook belde om de verbinding weer tot stand te brengen — het was vergeefsch moeite.

Eindelijk gaf hij het op en kleedde zich om naar huis te gaan; maar hij was vast besloten om aan de telefonische mededeeling gehoor te geven; te meer, omdat hij wel vermoedde wie met hem gesproken had.

De torenklok sloeg half twaalf, toen er door de nu zeer stille Park Road twee mannen liepen.

Thans, nu zij in het licht van een lantaarn kwamen, kon men hen herkennen — het waren Raffles en zijn vriend Baxter.

"Zijn wij nog niet spoedig bij het huis, dat u hedenmorgen geschikt bevonden hebt voor het nemen van onze proef?" vroeg laatstgenoemde met van opwinding bevende stem.

De andere wierp zijn eindje sigaret op het asphalt en wees naar den overkant der straat.

"Ginds, de tweede villa," antwoordde hij.

Zij liepen dwars de straat over en bleven voor een portiek staan.

De Groote Onbekende ging in de schaduw van een boom staan, zoodat niemand hem kon zien.

"Zoo, waarde heer Baxter," zei hij, "nu moet u maar eens probeeren. Ik ben er zeker van, dat de sleutel goed zal werken."

De hoofd-inspecteur tastte in zijn broekzak en haalde daaruit een grooten looden sleutel te voorschijn.

Hij keek eerst nog eens om en vroeg:

"Waarde Lord Lewles, ziet gij misschien ook iemand?"

Zijn begeleider, die achter den boom stond, stak lachend een sigaret op en zei:

"Wees toch niet bevreesd, waarde vriend. Uw positie als hoofd-inspecteur van politie beschermt u voor elk mogelijk gevaar. Maar gij kunt buitendien geheel onbezorgd zijn, want er zijn hier geen menschen op straat. Het is hier 's nachts altijd zeer stil."

De hoofd-inspecteur van politie scheen door deze verklaring volkomen gerustgesteld.

Hij ging naar de portiek, boog zich voorover en probeerde den sleutel in het sleutelgat te steken.

Plotseling ging de deur van de portiek open en Marholm, vergezeld van een vijftal detectives, sprong te voorschijn, liep op den hoofd-inspecteur toe, legde hem de hand op den schouder, en riep:

"Ge zijt mijn gevangene!"

De dikke hoofd-inspecteur kon op dit oogenblik geen woord spreken. Maar hij werd woedend, toen hij door de agenten gegrepen en in een gereedstaande auto gesleept werd.

"Laat mij oogenblikkelijk los, Marholm, of de duivel zal je halen!" riep hij eindelijk uit.

"Voorwaarts, marsch!" beval de „vloot", zonder zich aan het tegenstribbelen van zijn chef te storen.

"Met een inbreker heeft men tot dusverre in Londen steeds korte metten gemaakt!"

De hoofd-inspecteur verzette zich met alle kracht en riep:

"Ik ben geen inbreker, maar jij bent een idioot en de onbeschaamdste kerel van de heele wereld. Ik zal er morgen voor zorgen, dat je ontslagen wordt!"

"Goed", antwoordde de „vloot", "dat kunnen wij bespreken als uw onschuld bewezen is en nu vooruit in de auto."

Raffles, die de geheele scène in de schaduw van een boom had aangezien, lachte toen het rijtuig wegreed.

Daarna ging hij naar de nog openstaande deur, trok die dicht en ging naar zijn villa.

In de vestibule wachtten Charly Brand en de oude kamerdienaar Gaston, die inmiddels teruggekomen was, op hem; zij vreesden, dat hem een ongeluk was overkomen.

"Wat 'n lawaai was daar zoo even op straat?" vroeg de jonge secretaris.

Lord Lister trok zijn pelsjas uit en overhandigde dien tegelijk met zijn cylinder aan den kamerdienaar.

Daarna gingen de beide vrienden naar de eetzaal, die goed verwarmd en verlicht was.

"Ach, niets bijzonders", antwoordde Raffles nu, terwijl hij zich naar den haard begaf

en zijn handen uitstrekten naar de vlamme-nde houtblokken, om zich te warmen.

„Men heeft den dikken Baxter zooeven gearresteerd, omdat hij met behulp van een valschen sleutel getracht heeft in te breken.

„Secretaris Marholm heeft zijn plicht gedaan, zooals ik van hem verwacht heb.”

Charly Brand keek zijn vriend niet weinig verwonderd aan en rustte niet vóór hem de geheele zaak in kleuren en geuren verteld werd.

Den volgenden morgen ontving de „vlooi” een brief, luidende:

„Waarde inspecteur Marholm!

Het zou goed zijn als gij zoowel de gearresteerde inbrekersbende als den dikken hoofd-inspecteur van politie Baxter vrijliet. Ge zult wel bemerkt hebben dat allen, die gearresteerd zijn, denzelfden sleutel hadden om daarmee in te breken. Ik verklaar hiermede, dat ik de eigenaar ben van de zaak „Slukani” in de Houstenstreet en tevens de uitvinder van den sleutel.

Het was mij er alleen om te doen, de antiquiteitenliefhebbers van Londen voor den gek te houden en mijn vriend Baxter het bewijs te leveren, dat ik hem niet vergeet.

Beveel mij bij hem aan en ontvang mijn groeten.

JOHN RAFFLES.”

Thans was het voor den eersten keer, dat de „vlooi” niet zoo heel vriendschappelijk gestemd was tegenover den Grooten Onbekende.

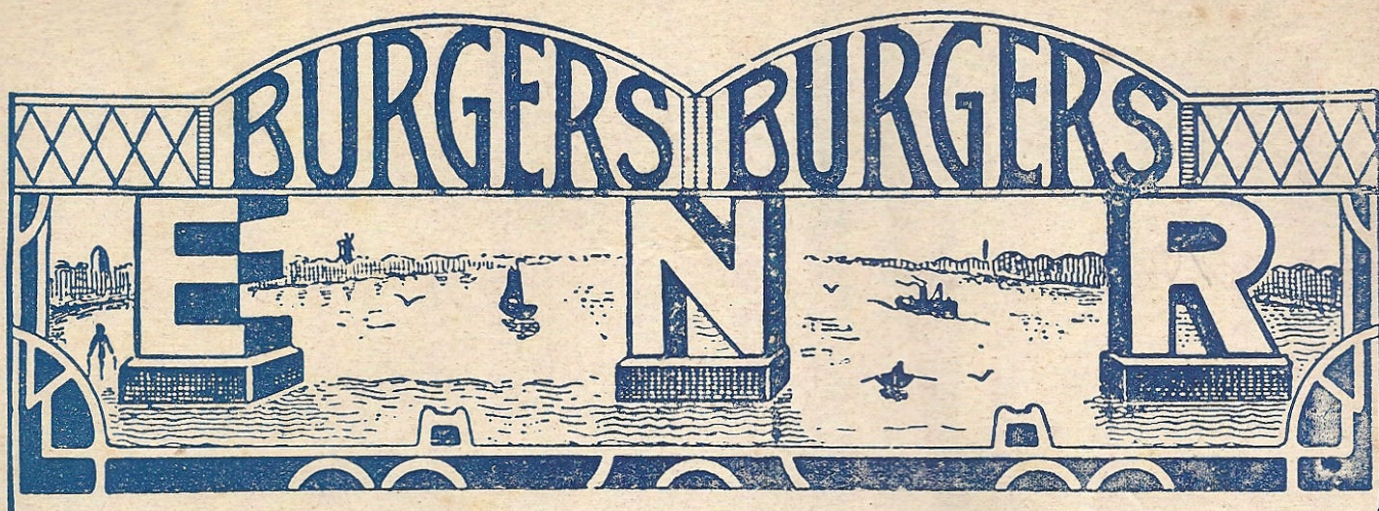
Want de vele arrestaties, zoowel als de rol, die Marholm en de hoofd-inspecteur van politie in deze zaak gespeeld hadden, bleef nog eenige weken lang het onderwerp van de gesprekken van al de bewoners der stad.

Maar men verwonderde zich niet meer, toen men hoorde, dat John Raffles, bijgenaamd de Grootte Onbekende, deze geheele geschiedenis had verzonnen.

Want van dezen genialen man was men in den loop der jaren dergelijke dingen wel gewoon geworden.

De volgende aflevering (Nr. 98) zal bevatten:

BAXTER VOOR DE RECHTBANK.

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwiel verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.